

VOMI

**VERENIGING
OUD MILITAIREN
INDIËGANGERS**

SOBAT

7e jaargang - januari 1992 - nr.20

L.S.,

In 1988 onthulde Z.K.H. Prins Bernhard in Roermond het Nationaal Indië-monument 1945-1962. Sindsdien hebben tienduizenden sobaars veelal met hun achtgenotes - een of meer keren een bezoek aan dat monument gebracht om er een paar ogenblikken stil te staan bij het grote offer dat zoveel wapenbroeders destijds overzee hebben gebracht. Voor Koningin en vaderland, maar zeker ook voor de orde en rust in die grote overzeese archipel. In 1990 zijn bij het monument nog 18 grote zuilen gebouwd waarop de namen van de 5843 omgekomen Indië-militairen zijn gegraveerd.

De bouw van het monument heeft in totaal rond een miljoen gulden gevergd. Voor het optrekken van de zuilen heeft de Minister van Defensie de helft daarvan op tafel gelegd. Honderdduizenden gulden zijn in korte tijd door de Indië-militairen zelf bijeengebracht. Daardoor is het ook een monument van ons allemaal samen geworden.

De Minister van Defensie heeft ook de zware financiële last van het periodiek groot onderhoud van onze schouders weggenomen. Wat voor de stichting overblijft zijn de lasten van de - wat oneerbiedig gezegd - exploitatie (zoals bv. de energierekening tot een bedrag van ± f 6000,- per jaar, de kosten van assurantie ad ± f 3000,- per jaar en de kosten van de jaarlijkse nationale herdenking. Om al die kosten te kunnen blijven voldoen vragen wij u toe te treden tot de in de stichtingsstatuten verankerde groepering "Vrienden van het monument". U kunt dat doen door jaarlijks een bedrag (minimaal f 25,-) in de kosten bij te dragen.

Wij stellen daartegenover de belofte, dat wij u periodiek op de hoogte houden van alles wat er rondom het monument gebeurt. En u ontvangt een kleurrijk certificaat dat bevestigt dat u Vriend van het monument bent geworden.

Voor uw hopelijk royale bijdrage zijn wij u bij voorbaat dankbaar en erkentelijk.

Nemens het bestuur van de stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962,

Betty de Klark, secr.

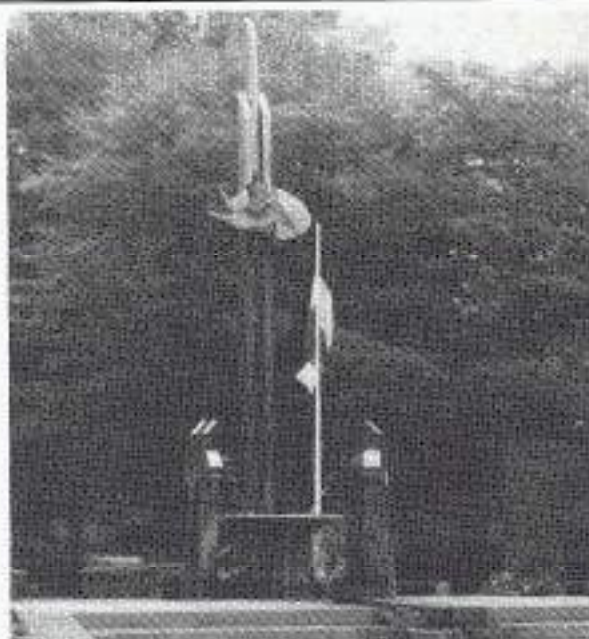

Foto: Nationaal Indië-monument te Roermond

*Elk jaar vindt op 7 september om 14.00 uur
bij dit monument een
Nationale Dodenherdenking plaats.*

Secretaris:

Mauritlaan 1, 6074 AS Melick. Telefoon 04752 - 2094
Bankrekening: Rabobank Roermond, gironummer 1049241
rekeningnr. 174174039.

LIEVER NIET IN GROEPSVERBAND? KIES DAN VOOR AURORA PrivacyTours.

Dit zijn individuele doch verzorgde reizen, opgesteld aan de hand van uw wensen en uw reisbudget.

U bepaalt zelf:

- uw vertrekdatum, reisduur en programma
- de luchtvaartmaatschappij waarmee u wenst te vliegen
- de gewenste accommodatie (vanaf guesthouses tot en met wereldklasse hotels)
- het gewenste vervoer en de excursies in uw vakantiebestemming(en).

Bij aankomst op uw bestemming wordt altijd voor uw vervoer en opvang gezorgd.

INDONESIË: Vraag naar onze brochure: "van Sabang tot Mersuka"!

Andere AURORA PrivacyTour bestemmingen en brochures:

- Thailand
- Maleisië
- Singapore
- USA (vasteland)
- Hawaii
- Brazilië

HAWAII

16 dagen WAIKIKI, per persoon al vanaf f 2.685,-

Inklusief vliegbiljetten, bloemenhulde bij aankomst, accommodatie in een 2-persoonskamer, lokale belastingen en diensten van onze lokale nederlandsprekende vertegenwoordiging.

LOSSE TICKET VERKOOP

Van iedere luchtvaartmaatschappij en naar alle bestemmingen ter wereld zoals CANADA, AUSTRALIË, NIEUW ZEELAND.

AURORA TRAVEL SERVICE B.V. (ANVR/SGR nr. 1502/IATA)

Clauskindereweg 28-29, 1069 HN Amsterdam. Tel. 0206199377/6199396 (zaterdag telefonisch niet bereikbaar).
Kantooruren: maandag t/m vrijdag 09.00 - 17.00 uur. Zaterdag 09.00 - 12.00 uur.

Inlichtingen omtrent prijzen, dienstregelingen, afvaartaansluitingen, enz. worden verstrekt volgens de laatste in ons bezit zijnde gegevens, echter onder alle voorbehoud.
Registratie K.v.K. Amsterdam 147459

Met VAFAMIL op vakantie?

Als U vakantieplannen voor 1992 heeft, dan heeft Vafamil nieuws. De stichting Vafamil laat in december 1991 een nieuwe reisgids verschijnen. Deze reisgids "de Zonnewijzer" staat vol met vakantie-arrangementen, in binnen- en buitenland. De vanouds bekende touroperators zoals TRANS (het reisburo van de Nederlandse Spoorwegen), SOC (de eerste touroperator die Indonesië als werkterrein koos) en Bustours (die U zonder zorgen naar Uw vakantiebestemming brengt) zijn weer in deze gids opgenomen. Naast voorgenomde operators zijn nieuwe vakantiebestemmingen in de Verenigde Staten van Amerika en Europa toegevoegd. Vafamil doet dit in samenwerking met touroperators HOT (Holland Overseas Travel) en Hofstad Tours.

Wat is Vafamil?

Vafamil staat voor Stichting Vakantiefaciliteiten Militair, en startte in 1963 vanuit de toenmalige diensten Welzijnszorg en O.S. & O. bij de defensieonderdelen.

Het beleid van de stichting wordt bepaald door het bestuur.

Dit bestuur wordt gevormd door leden, voorgedragen door de belangorganisatie van het militair- en burgerpersoneel van het Ministerie van Defensie.

Vafamil beschikt voor het (gewezen) militair- en burgerpersoneel over zeven middelgrote tot kleine campings en twee uitstekende watersportcentra.

Vafamil is tevens uitgegroeid tot een volwassen reisorganisatie.

Vafamil is een stichting en heeft dus geen winst te maken, quite spelen is voldoende.

Vandaar dat wij er ook in 1992 weer in geslaagd zijn de prijzen concurrerend te houden.

Zonnewijzer

In december verschijnt de nieuwe "Zonnewijzer".

Deze reisgids staat vol met aanbiedingen van campings, bungalows, hotels en appartementen.

U kunt een exemplaar op de navolgende manieren verkrijgen:

- U wordt doneateur voor minimaal f15,- per jaar dan krijgt U, naast extra voordelen, de gids gratis thuisgestuurd.
- U vraagt een exemplaar bij het kazemecommando van Uw eenheid o.g. O. & O.-/W.Z.Z. functionaris of het militair tehuis.

Stichting VAFAMIL
postbus 85994
2509 C2 Den Haag
070 - 3187594

OORLOGSGRAVENSTICHTING BESCHERMVROUWE H.M. DE KONINGIN ERE-VOORZITTER Z.K.H. DE PRINS DER NEDERLANDEN

Het aantal bloemleggingen in het Verre Oosten nam opmerkelijk toe.

Bloemlegging en graffoto's (Verre Oosten)

Door tussenkomst van de Oorlogsgraavenstichting is het mogelijk om bij graven van Nederlandse oorlogsslachtoffers in het Verre Oosten bloemen te plaatsen. Een annonce over deze mogelijkheid werd geplaatst in een aantal uitgaven o.a. van oud-strijders- en rouwverenigingen, in verband met het feit dat het 50 jaar geleden was dat ons Koninkrijk in de oorlog werd betrokken en de bevrijding 45 jaar geleden. Hierdoor nam het aantal bloemleggingen ten opzichte van 1989 opmerkelijk toe.

In Indonesië bedroeg het uitgevoerde aantal opdrachten 1439 inclusief 33 kranseleggingen namens diverse verenigingen en comité's. In 1989 bedroegen deze aantallen 926 resp. 27. Op verzoek van nabestaanden werden 936 graffoto's verstrekt (450 in 1989). Op de Erevelden in Thailand werden 228 bloemstukjes geplaatst, inclusief 2 kranzen (in 1989 bedroeg dit aantal 144). In Hong Kong werden 2 bloemleggingen uitgevoerd.

De kosten van een bloemlegging in Indonesië bedragen f 7,50, met foto f 10,-. Tevens is het nu mogelijk voor de Erevelden in Indonesië kleine kranzen te bestellen voor plaatsing bij de individuele graven; kosten -16,- inclusief foto. Grote kranzen van f 30,- tot f 50,- zijn bedoeld voor kranselegging bij de monumenten, door comité's en verenigingen.

Voor Thailand kunnen uitsluitend eenvoudige bloemstukjes worden besteld. De kosten bedragen f 10,- inclusief een kleine foto.

Bestellingen dienen uiterlijk **8 weken** voor de gewenste uitvoeringsdatum in ons bezit te zijn.

De eenvoudigste wijze van bestellen is per giro, onder vermelding van: naam overledene, het Ereveld en de gewenste datum.

Voor Hong Kong, Singapore, Ambon en Bima gelden aparte voorwaarden waarover desgewenst nadere inlichtingen gaarne worden verstrekt.

Wat Bima betreft moet rekening gehouden worden met grote vertraging en zelfs met een tijdelijke onuitvoerbaarheid van opdrachten.

Kleurenfoto's van Erevelden

Overzichtsfoto's van Erevelden in Europa en het Verre Oosten kunnen per giro of telefonisch worden besteld. De prijs voor een foto in het formaat van 18 x 24 cm. bedraagt f 15,- inclusief portie.

Wie nadere inlichtingen wenst kan zich richten tot de

OORLOGSGRAVENSTICHTING
Bankplein 5
Postbus 85991 - 2508 CR 's-Gravenhage
Telefoon 070 - 3541300 - Giro 401.000

Vereniging Oud Militairen Indiëgangers

K.v.K. ARNHEM V, 123191
V.O.M.I.
K.T.O.M. "BRONBEEK"
Velperweg 147
6824 MB Arnhem

7e jaargang, nummer 20
Januari 1992

Jaarcontributie minimaal f 27,50
inclusief 6x per jaar "Sobat"

Ereleden

J.W.J. in den Berken
Mevr. I.J. Zantinga-Eders

Raad van Advies

Brigade-Generaal der Fuseliers R. Boekholt
adj. in b.d. H.M. de Koningin
Brigade-Generaal b.d. Ridder MWO W. Epke
Kolonel der Fuseliers M. Bevers
Chef Staf "1e Divisie 7 december"
Luitenant-Kolonel L.M. Stafleu
Stafofficier van de Inspecteur-Generaal
der Krijgsmacht
Luitenant-Kolonel der Artillerie b.d.
M.M. Bekker

Dagelijks Bestuur

Voorzitter: J. Dijkema
Vice Voorzitter: G. Doterman
Secretaris: G. Doterman, Brongraas 68
3068 PB Rotterdam tel. 010-42061308
Bestuursadv. Drs. T. Lertz, Zuylenburg 7,
3904 JT Veenendaal
Panningsmeester:
D. Mennans, Lijsterbaan 12
3055 CH Rotterdam, tel. 010-4188239
Postbanknummer 42.39.388
Amrobanknummer 45.8591.300
t.n.v. Vereniging Oud Militairen Indiëgangers
Rotterdam

Ledenadministratie

H. den Hollander
Staringstraat 21B, 5343 GL Oss,
tel. 04120-25109

Voorzitter Sociale Commissie

Victor C. Bridé
Van Nijenrodestraat 117, 2597 RL Den Haag
tel. 070-3280158

Redactiecommissie

J.P.C. Rausch
Kon. Wilhelmalaan 387, 2274 AK Voorburg
tel. 070-3857934
R. Grit
nr. 90, 9458 TD Balloo
tel. 05924-1381
J. Zwaan
Lijzide 45, 1034 KN Amsterdam
tel. 020-6319151

Fimdienst

J. de Wit, Molentruik 80
2553 GH Den Haag
tel. 070-3977822

Correspondentie

1. Opgeve nieuwe leden, adreswijzigingen en inlichtingen omtrent contributie betalingen te richten aan de leden-administrateur.
2. Zaken, die vereniging betreffende, richten aan de secretaris dagelijks bestuur.
3. Kopij: oproepen, ingezonden stukken en afdelingsnieuws richten aan redactie J.P.C. Rausch.

Van de voorzitter,

Voor u ligt het eerste nummer van de Sobat 1992. Het dit jaar 1991 in een nieuw jasje gestoken verenigingsorgaan slaat goed aan gezien de vele positieve reacties die ik mocht ontvangen bij mijn bezoek aan de nu zelfstandige verenigingen.

Alle hulde en dank aan de redactie en medewerkers voor hun inzet. Door 6x inplaats van 4x per jaar te verschijnen heeft het een nog grotere actualiteitswaarde gekregen.

In de hoop dat, nu er wat meer mogelijkheden aanwezig zijn velen er gebruik van zullen maken hun nieuws te verspreiden, want communicatie tussen bestuur en leden en leden onderling is een noodzaak om van een echte verenigingsband te kunnen spreken.

Nog steeds blijkt dat de Vomi bij het grootste deel van de oud Indië-militairen onbekend is, men weet niet dat er een vereniging bestaat die voor hun belangen opkomt.

Ondanks de sterke groei dit jaar - we hebben nu ± 3500 leden - is dit aantal veel te laag. Het moet toch mogelijk zijn door gezamenlijke inspanning het ledental in 1992 aanmerkelijk te doen stijgen. 1991 is het jaar van de doorbraak in de z.g. erkenning van de Indië-veteranen maar wat bereikt is is nog maar een klein deel van wat wij willen en moeten bereiken o.a. respect afdwingen voor wat wij als militair hebben gedaan.

Velen van onze oude Sobats beginnen nu te ouder worden, door hun Indië-periode, in moeilijkheden te geraken. Via onze socialecommissie proberen wij de helpende hand te bieden en dat het nodig is blijkt uit het steeds stijgend aantal gevallen die door de commissie moet worden behandeld.

Ondanks dat wij weten, gezien de leeftijd van onze leden, dat de Vomi geen "blijvertje" zal zijn, hoop ik dat door ons aller inspanning Nederland zal onthouden dat er eens jongemannen waren die hun plicht niet hebben verzaakt.

Met dank voor de samenwerking, wens ik u mede namens alle bestuursleden prettige feestdagen en een voorspoedig 1992.

J. Dijkema

Kopij Sobat nr. 21 uiterlijk 2 februari 1992 inzenden.

Stichting Dienstverlening Veteranen

Begin maar met het nummer, 030-4x3 2x 1 dus 030-333311

Bedankt oprichters van de COMI en van de VOMI, bedankt Drs. W. van Eekelen, Drs. D.F. v.d. Mei, bedankt Wapenbroeders die het vuur brandend hielden sedert hun oprichting, aan geblazen door de VOMI, jammer dat de "Vuurvreter" wijlen Leo Berenbroek dit niet heeft mogen beleven. Bedankt, allen die steun verleenden om met gezamenlijke krachten van de aangesloten veteranenverenigingen een bijeenkomst als deze gestalte wisten te geven te Craillou, Craillou, waar een voortreffelijke organisatie en het Artillerie Trompetter Korps o.l.v. Kapelmeester van 't Veer, plus 350 deelnemers bijeenkwamen om in aanwezigheid van Z.K.H. Prins Bernhard de Stichting Dienstverlening Veteranen te installeren door het in gebruik nemen van het telefoonnummer door Prins Bernhard.

We begonnen met de "tigersluipgang", maar een goede organisatie eist een goede voorbereiding die we meenden terug te vinden in de toespraken van de Minister van Defensie A.L. ter Beek en Dr. P.B.R. de Geus, oud Minister van Defensie en thans voorzitter van de stichting S.D.V. Toespraken, die we gezien het beschikbare budget voor de exploitatie van "Sobat" feitelijk graag ter kennis van onze leden zouden willen brengen. Helaas ontbreken ons de financiële middelen daartoe. Aldus werd na bemoeienis en bemiddeling van vele autoriteiten en specialisten vorm gegeven aan een veteranenbeleid dat medio 1950-1952 wel aanwezig was onder de leden van het O.S.L. en het V.L.N. met circa 20.000 leden doch naar regeringszijde verzandde. De fundering was gelegd, de opbouw vertraagd tot enkele jaren geleden enkele architecten met de bouw boven het maaiveld konden beginnen.

Het O.S.L. bleef bestaan. De Bond van Wapenbroeders voortkomend uit beide verenigingen zette de traditie voort en groeide uit tot een bekwaam organisatie waarbij vele Indiëgangers, die ook beschikbaar waren voor bestuursfuncties binnen deze bond.

Via de Stichting Veteranen Platform groeide we door naar de SDV en werd deze stichting op 14 november operationeel waarvan we de leden op de foto's aan U voorstellen, dan weet U wie telefoon 030-333311 bedient. Als dan de "Commando-ten" in werking treden dan wordt een beroep gedaan op het hoofd G 3 (operatie) waarvoor we bij deze gelegenheid gaarne benoemen de majoor S.

kwam, achter de zandzakken vandaan, met de volgende toespraak:

„Veteranen”

Koninklijke Hoogheid, Excellenties, Moeder der Veteranen Mevrouw Spoor, zeer geachte aanwezigen.

Net als velen van u ben ik een Veteraan. Ik spreek tot u als één van de Veteranen, het is voor mij een groot voorrecht om tijdens deze eerste officiële presentatie van de Stichting Dienstverlening Veteranen het woord te mogen voeren. En dat tijdens deze grootse samenkomst in aanwezigheid van zoveel direct betrokkenen, de veteranen zelve, maar in niet mindere mate van al diegenen, die vanuit hun eigen plaats, functie en taak, bijdragen willen, kunnen en ook moeten leveren aan een verantwoord en doelgericht Veteranenbeleid.

Ik voer u in gedachten terug naar de 21ste september 1989, waar ik persoonlijk aanwezig was in Doorn, toen het Veteranenplatform zich voor het eerst naar buiten toe presenteerde en dat ook mocht doen in aanwezigheid van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard, door de voorzitter van het Platform, generaal b.d. Meines, aangesproken met: "U bent, Koninklijke Hoogheid onze Generaal-Veteraan".

De voorzitter van het Platform wilde daarmee aangeven dat in die sterke bundeling van veteranen-organisaties, die uniek is en die ons Koninkrijk toch nooit had gekend, onze Prins Bernhard een centrale plaats zou innemen.

Zo begon het!

Op die 21ste september 1989 werd - namens de veteranen van de Nederlandse Krijgsmacht en van het voormalige KNIL, mannen en vrouwen - door dat gekozen Platform een APPEL gedaan aan Regering en Parlement.

Aan de Overheid in de meest ruime zin, maar eveneens aan de Samenleving om HUN veteranen RECHT TE DOEN. Om in de directe relatie tussen plichten en rechten een juiste BALANS tot stand te brengen en deze ook te houden en te continueren.

Sindsdien zijn veteranen en de Overheid aan de slag gegaan. Reeds spoedig kwam het zo lang verbrede OVERLEG van het Veteranen Platform en Defensie tot stand, terwijl er binnen Defensie een sterke stroming op gang was gekomen om de vergeten veteranen recht te doen wedervaren en dat met INHOUD en ook met respect en waardering, waaraan het zo lang had

teranen waaronder ik, waren zeer content, met het feit eindelijk een spreekbuis te hebben, een centrale spreekbuis in het Platform.

Zo groeide langzamerhand een wederzijds begrip maar evenzeer een wederzijdse onderkenning en erkenning. Ook - en zeker vanuit het gezichtspunt van de veteranen - een GEVOEL van er bij te horen, niet ergens weggestopt, maar op de voorste rij, met hun eigen Krijgsmacht als supporter van haar eigen veteranen.

Omdat er eigenlijk nooit aandacht was besteed aan de veteranen waren de VERWACHTINGEN nu hoog gespannen. De veteranen hadden met veel inspanning de weg naar elkaar gevonden om gezamenlijk verder op te trekken, maar de alles overheersende vraag was: "wat is het antwoord hierop van de Overheid?"

Dat antwoord kwam in de vorm van de beleidsnota van de Minister van Defensie van 26 maart 1990. En op die datum nam de veteranenwereld voor het eerst kennis van deze ministeriële beleidsnota "ZORG VOOR VETERANEN IN SAMENHANG, HOOFDLIJNEN VAN HET VETERANENBELEID".

Maar mede omdat die nota ZONDER INBRENG van de veteranen tot stand was gekomen ontstonden meteen vele VRAAGEN, kwamen de COMMENTAREN los en werden er KRITISCHE KANTTEKENINGEN geplaatst over "waarom dit wel en dat niet".

Doch de gebundelde veteranen kwamen in beweging, het Veteranen Platform pakte de uitgestoken hand en ging in gesprek met Defensie, zowel op ministerieel als op ambtelijk niveau, alsook binnen de Krijgsmacht.

Op erkenningsgebied konden reeds vrij spoedig concrete resultaten worden geboekt, mede gezien de reeds lopende activiteiten door de veteranen zelf. Zonder volledig te zijn denk ik hierbij als voorbeeld aan de OPEN DAG VETERANEN op 10 mei 1990, maar ook aan de door de Vertrouwensman Oud Militairen Indiëgangers, Drs. Van der Mei gedane aanbevelingen, want veel aanreikingen waren afkomstig van de veteranen zelf.

Echter: op MATERIEEL gebied ontstonden de nodige TELEURSTELLINGEN, want één en ander zou GELD gaan kosten en dat geld was uiterst beperkt aanwezig dan wel helemaal afwezig. Maar de veteranen zaten niet stil en weer bij monde van het Veteranen Platform gingen de veteranen de BARRICADEN op, spraken met leden van het Parlement en kwamen met voorstellen en aanbevelingen. Na een scala van heen en weer gepraat en overleg, vaak indringend en met felle emoties

"U bent, Koninklijke Hoogheid, onze Generaal-Veteraan". De voorzitter van de Stichting Dienstverlening Veteranen Dr. P.B.R. de Geus verzoekt de Prins het veteranen-telefoonnummer in werking te stellen.

beperkt resultaat geboekt.

Een voorbeeld. Voor de grote groep van lang dienende dienstplichtigen, tussen de twee en vijf jaar, is er sprake van een LEGE hand, die de Overheid heeft uitgestoken. Nu kan de Overheid wel zeggen dat voor haar "het materiële boek gesloten is", maar dat nu is buiten alle redelijkheid en oprechtheid, wanneer het Regering en Parlement ERNST is, inhoud en gestalte te geven aan een veteranenbeleid. Een eventuele veteranenpas - in principe voor alle veteranen - met vele complicaties en met niet te overziene kosten is geen VERANTWOORDE RESPONS voor die groep! Men laat die duizenden letterlijk in de kou staan. Reactie uit een veteranenblad: "we hebben daar gelopen als open schietschijf voor f 1,- per dag, wat verhoogd werd met een kwartje als je in de gevarezone zat. Kijk, dat moet zeker gecompenseerd worden".

Ik heb dit laatste met nadruk naar voren gebracht, omdat op immaterieel gebied niet alleen sprake is van noodzakelijk ter beschikking stellen van middelen, maar veel meer omdat er in alle eerlijkheid en

oprechtheid een directe en onlosmakelijke relatie bestaat tussen de aspecten ERKENNING - MATERIEEL en IMMATERIEEL van het beoogde veteranenbeleid.

Ik was erbij toen op 26 maart 1990 de beleidsnota aan de Veteranenorganisaties ter hand werd gesteld en zij daarin voor het eerst kennis namen van de voorgestane oprichting van de Stichting Dienstverlening Veteranen.

In diezelfde nota werd ook gesproken over het afbouwen van bestaande Defensie-organen, al dan niet in directe relatie met de nieuw op te richten stichting.

Er werd geen aandacht geschonken aan een OVERGANGSFASE waarin de immateriële hulp c.q. voorzieningen voor de veteranen verzekerd zouden zijn. Daarom lag het voor de hand dat de veteranenwereld maar ook desbetreffende Defensie-organen of instituten in eerste instantie sceptisch zo niet afwijzend stonden ten opzichte van die nieuwe stichting.

Want ik zeg: in eerste instantie de veteranen zaten niet stil. Vrij spoedig kwamen de gesprekken tussen het Ministerie van

Defensie en de veteranen bij monde van het Platform op gang. Tenslotte kon door wederzijdse respectering en waardering overeenstemming worden bereikt in de vorm van een stichting in ontwikkeling. De veteraan hecht grote waarde aan het feit van blijvende en directe betrokkenheid bij die ontwikkeling en het is gewoon een waarachtig feit dat de veteraan nu op deze gedenkwaardige 14 november 1991 (bijna anderhalf jaar na de aankondiging) wil aanreiken zich achter deze nieuwe stichting te scharen. Maar ook zich blijvend zal inzetten tot een verdere uitbouw met een effectief functie- en takenpakket, zodat een brok veteranenbeleid voor heden en toekomst een feit zal zijn. Het Veteranen Platform zal daarin en daarbij een centrale rol moeten gaan vervullen. Waarom?

Omdat de nieuwe Stichting Dienstverlening een VAST ONTMOETINGSPUNT moet zijn voor alle veteranen van alle leeftijden en van alle oorlogstonelen. Om zodoende mede inhoud te geven aan een werkelijk veteranenbeleid, met verankering in de SAMENLEVING.

In het antwoord van de Minister van De-

STICHTING DIENSTVERLENING VETERANEN

BESTUUR

Vice-Voorzitter
T. Meines
Generaal-Majoor b.d.

Secretaris-Penningmeester
H.I. Tros
Generaal-majoor b.d.

Voorzitter
Dr. P.B.R. de Geus
Oud Minister van Defensie

Bestuurslid
N.J.C. Smit

BUREAU

*(Allen afkomstig van
 Defensie)*

Directeur
R.J. Meijer KTZE

Adjunct-directeur
P.E.E. Henssen

Management-ass.
J.P.L. van Leeuwen

Coörd. Consulente
H.T. Thiele

Consulent
L. Kruik-Boerdam

Consulent
Z. Rumph

Consulent
N. van Tol

Consulent
M.N.F. IJsselsteyn

fensie aan de Staten Generaal, als reactie op de voorstellen en aanbevelingen van de COMMISSIE THOENES (Maatschappelijke Erkenning Veteranen) wordt de nieuwe Stichting Dienstverlening genoemd, die naast de immateriële hulpverlening ook antwoord zal moeten geven op vraagstukken inzake Voorlichting, Geschiedschrijving en Wetenschappelijk Onderzoek.

Uit de toelichting van de voorzitter van de stichting mochten de veteranen vernemen dat er in de stichting reeds veel werk is verzet, maar dat er nog veel meer op het programma staat, dat nog niet is geconcretiseerd. Functie- en takenpakket van de stichting zijn nog volop in beweging en de veteraan wenst daarbij betrokken te worden, niet alleen wat betreft immateriële zaken, maar ook op het gebied van public relations, voorlichting, wetenschappelijk onderzoek en geschiedschrijving.

Zoals ik reeds eerder stelde zijn de veteranen van oordeel dat er een onlosmakelijke relatie en afhankelijkheid is tussen vraagstukken van erkenning - immateriële en materiële aspecten, dus zal de nieuw stichting zich ook dienen te verdiepen inzake die problematiek.

Er bevinden zich enkele veteranen in de zaal die mij gebeld hebben, toen zij hoorden dat ik vandaag zou spreken. Zij brachten een belangrijk facet naar voren en hier volgt het: in de relatie OVERHEID - STICHTING DIENSTVERLENING VETERANEN - VETERANEN PLATFORM mag geen enkel onderwerp of vraagstuk betreffende de zorg voor veteranen onbespreekbaar zijn.

Steeds zal deze drie-eenheid in haar banner moeten voeren dat recht wordt gedaan aan hen, die in opdracht van Regering en Parlement hun plicht deden, doen en nog zullen moeten doen. En dit moet gelden voor alle veteranen, geen enkele groep of categorie uitgezonderd. En velen deden hun plicht onder bijzonder moeilijke en gevaarvolle omstandigheden.

De veteranenwereld wenst de Stichting Dienstverlening Veteranen alle succes toe en neem dat van mij aan dat komt recht uit het hart. De veteranenwereld zal met steun en hulp van de Stichting Dienstverlening Veteranen haar rechtmatige droom willen verwezenlijken; een droom die niet alleen bestaat uit het realiseren van erkenning en immateriële hulp maar ook uit materiële zaken.

Dames en heren, destijds tijdens de politieke acties in Nederlands Indië heb ik in mijn persoonlijk dagboek het woord "haast" geschrappt, omdat bij het optreden tegen een moeilijk te onderkennen tegenstander, met "haast" de kans op eigen verliezen veelal wordt vergroot. Maar nu is "haast" belangrijk geworden voor vele veteranen. We hebben haast!

gende: "ik zou zeggen, nog even een commissie er bij, nog even verder praten en u praat over wijlen de veteraan". Bij het vele dat geconcretiseerd moet worden noem ik een viertal onderwerpen.

punt 1. Geef de veteraan een geldelijke uitkering ineens in harde Nederlandse guldens; belastingvrij. Al is het maar dat velen hun vrienden een laatste groet kunnen brengen op die verre en vele erevelden. Velen hebben het geld daar niet voor.

punt 2. Geef de veteraan en zijn vrouw, partner, verzorger of verzorgster enkele malen per jaar vrij reizen door Nederland. Want bij het ouder worden wil of kan men niet meer alleen op stap. Zeker willen betrokkenen op 7 september niet ontbreken bij de plechtigheden bij het monument in Roermond en zeker willen de veteranen enkele andere reünies bezoeken, die voor HEN van ONSCHATTBARE waarde zijn. Hierbij zou de veteranen-pas kunnen helpen.

punt 3. De totstandkoming van een televisie-documentaire over de veteranen en onder auspiciën van de veteranen en in nauw overleg met de Stichting Dienstverlening Veteranen. Waarom? Omdat vanaf ongeveer 1960 de diverse media zorgden voor programma's die de veteranen over het algemeen een trap na gaven. We hebben hiertegen wel geprotesteerd, maar onvoldoende. We moeten het nu georganiseerd doen. Defensie heeft destijds helemaal gezweven. Ik denk aan een eerlijk verhaal van en over de veteraan. Er is voldoende deskundigheid om de documentaire te maken. Maar nogmaals: onder auspiciën van de Stichting Dienstverlening en het Platform. Zij moeten een belangrijke inbreng hebben, zodat er bijvoorbeeld geen plaats mag zijn voor een onterechte verwoording inzake onze Generaal Spoor, zoals ik enige tijd terug in publicaties heb moeten constateren. Generaal Spoor kan niet antwoorden, dus heb ik dat voor hem gedaan. Inzake het punt oorlogsmisdrijven in Nederlands Indië citeer ik uit een veteranenblad het volgende: "zoals reeds eerder opgemerkt had Defensie al in 1969/1970 één en ander kunnen uitvoeren, maar men verkoos te zwijgen. Maar nu heeft men de kans om het zwijgen te doorbreken en het onderwerp oorlogsmisdrijven in Indië in een gedegen aanpak uit de doeken te doen".

punt 4. Net als alle Krijgsmacht delen voerde het KNIL het praedicat "Koninklijke". Het was voor deze leger-eenheid gewoon een belediging toen destijds het advies werd gegeven om achterstallig salaris van 3 jaar te gaan halen bij de Republiek Indonesia. Niemand heeft dat ook gedaan. KNIL-militairen dienden onze Majesteit en geen ander. Na

ting kregen de leden van het KNIL 7 duizend gulden uitbetaald. Iedere KNIL-ler zal gaarne dit bedrag terugstorten wanneer het Koninkrijk der Nederlanden deze ereschuld ten opzichte van het KNIL inlost.

Minister Ter Beek, u heeft bij vele veteranen een bijzondere plaats verworven in hun harten en dat komt u volledig toe. Ik informeerde u hierover reeds in Wageningen.

U staat voor de moeilijkheid wat betreft realisering van vele zaken. Wellicht kunnen de veteranen u in deze steunen.

Kort geleden gelukte het me om in het Japanse Parlement in Tokyo binnen te dringen. Ik verzeker u: dat is een aparte ervaring. Ik was verrast dat er toch belangstelling bestond voor een gegeven dat van hogerhand doodgezweven moest worden.

Hoe anders ligt de zaak van de veteranen bij het Nederlandse Parlement. Daar bestaat belangstelling voor en naar ik meen - ik hoop dat ik het goed heb - is die belangstelling groeiende.

Het lijkt mij goed dat de veteranen hun contacten met de parlementariërs verstevigen en - waar nodig - uitbreiden. Want er is iets bij de veteranen, dat zij niet hebben verleerd. En dat iets is DADENDRANG.

Ik beëindig mijn betoog.

Koninklijke Hoogheid moge het u en uw dierbaren altijd goed gaan in perfecte gezondheid.

Ik wens u datzelfde gaarne toe, dames en heren. Ik ben u zeer erkentelijk dat u naar mij hebt willen luisteren. Ik heb dat bijzonder op prijs gesteld. Ik groet u allen en hopelijk - waar dan ook en hoe dan ook - TOT ZIENS."

Ziekenboek

Op de ernstig/langdurig ziekenlijst moeten wij helaas nog steeds melden dat Th. (Ton) de Bart van 3-2 Regiment Infanterie en de vliegbasis Gilze-Rijen, Karnebeekstraat 34, 3317 KX Dordrecht, hoewel nu gelukkig thuis toch nog onze volledige support nodig heeft. Het is zo prettig kaarten e.d. te ontvangen, doe het!

En voor hen die het nog kunnen, blijf voor hem bidden.

V.B.

Op 29 oktober werden Nel en Tom Simonis, van Maerlantlaan 63, 2513 EN ontslagen uit het Rode Kruisziekenhuis te Den Haag. Beiden lagen tegelijk in de ziekenboek. Wij wensen hen spoedige algehele beterschap toe namens alle

De kerkelijke viering van het Kerstfeest in Padang 1947

Een gesprek tussen twee soldaten in het wachtlokaal:

"Je walgt van heel de rommel, als je de krant leest. De oorlog is afgelopen; alleen vechten ze maar zo'n beetje over heel de wereld en iedere dag sneuvelen er mensen.

En dan lees je te zelfder tijd over Kerstmis en vrede op aarde. De hele boel kan me gestolen worden".

"Nou niet zo somber kameraad.

Gelijk heb je, wanneer je bedoelt, dat heel de wereld een heksenketel is.

Doch dan is Kerstmis nog heel goed bestaanbaar, zelfs te midden van die heksenketel".

"Ben je nou helemaal.....!"

"Ja natuurlijk man; een soldaat achter een bren- in een vijandelijk gebied kan gerust de vrede bezitten".

????????????????

Want dat is het wat Kerstmis ons op de eerste plaats bracht.

De vrede Gods - en dat is de vrede met jezelf.

Je kunt het ook noemen "de vrede des harten".

Nou kijk maar niet of je plotseling een pastoor of predikant in me ontdekt.

Ik heb zelf ook dikwijls over dit probleem gepiekerd.

En zie, ik ben tot deze bevinding gekomen:

In de bijbel las ik dat de eerste mensen in vrede leefden zolang ze in vriendschap met God waren.

Doch na de zondeval was die vrede voor hen foetsie.

En beleefden ze hun eerste Kerstnacht, toen Christus geboren werd in een stal.

Zijn geboorte was voor alle mensen, en voor ieder in het bijzonder een geschenk van de allergrootste liefde.

"Kan je me volgen, ongelovige Thomas?"

"Jawel, eerwaarde, ga door..."

"Nou de vrucht van de liefde die iedereen in zijn hart kan kweken is "de Vrede. Zo moeten we Kerstmis verstaan. En deze innerlijke vrede kun je in alle momenten van je leven bezitten.

Zelfs in de vreemdste omstandigheden."

"Hola - daar schiet de Wacht driemaal achter elkaar."

"Hij heeft hulp nodig. Vlug je geweer....."

"Vredig en Zalig Kerstfeest."

R.J. Engelen, Aalmoezenier 1e Bataljon Jagers.

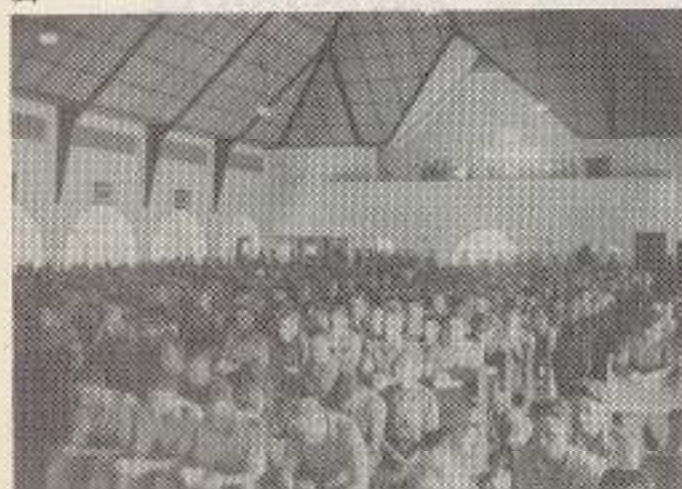

1e Bataljon Jagers opgelet!

Aalmoezenier h.d. R.J. Engelen van het 1e Bataljon Jagers toen... in 1947, nu

6525 WX Nijmegen,

Kan. Myllinckstraat 110

Onze militairen in die dagen waren trouwe kerkgangers

De kerkelijke viering van het Kerstfeest in Padang 1947

WELKOM BIJ DE
NEDERLANDSE
EX-SERVICEMEN EN
VROUWEN
ASSOCIATION
IN AUSTRALIË

Netherlands Ex-Servicemen & Women's
Association in Australia

FOUNDED BY JAMES VAN PRINCE BOWEN

„Canberra”

Wat de datum 7 december betekent behoeven we niet aan veteranen te vertellen, wel willen we de datum thans herhalen om te vermelden dat door onze veteranen, onze sobats in Australië, een monument zal worden onthuld ter herinnering aan hen die gevallen zijn in het Verre Oosten. De Heer M.G. van Arkel, landelijk president en secretaris van de door hem in 1951 opgerichte N.E.S.W.A.

Wat de betekenis is van een monument weten allen die de oorlogen aan de lijve hebben ondervonden of via hun familiebekenden daarbij betrokken waren. Bovenstaand monument wordt op 7 december te Canberra onthuld. Het contactadres in Nederland is de heer F.J. Meij, Poldertocht 26, 2353 VE te Leiderdorp. De begroting van de kosten van het monument komt uit op f 300.000 (Nederlands geld). Het merendeel van het bedrag is door de Australische regering toegezegd. Bijdragen zijn ook beloofd door de Nederlandse instanties van de Koopvaardij, de Krijgsmacht en anderen. Uw medewerking om te komen tot een volledige toezegging van het bedrag vragen wij hiermede vriendelijk. De oudstrijders-vereniging Madjoe heeft een speciale rekening geopend bij de Nederlandse Middenstandsbank in Eindhoven onder nummer 67.36.43.727 op naam van Aus-Ned/Ind. Alliance 1941-1945 op welke rekening bijdragen gestort kunnen worden. De postbankrekening van deze bank is 10.95.361. Overmakingen naar deze laatste rekening kunnen ook gemaakt worden onder vermelding "ten gunste van rekening 67.36.43.727 van Aus-Ned/Ned-Ind. Alliance 1941-1945. Lees er maar eens de OUDE VER-SMOORDE KLANKEN op na destijds gepubliceerd in de 1e uitgave van "Oud Wapenbroeders" 1e jaargang nummer 1 oktober 1951. Namens onze sobats in Australië bij voorbaat hartelijk dank.

OUDE, VERSMOORDE KLANKEN
Eind 1942 verscheen in het Amerikaanse weekblad "TIME" een zeer opvallend ar-

tikel van de vermaarde correspondent Robert Sherrod.

Hear, hear!!.... en gut-gut!!....

Zij hadden geen enkele kans, die Hollanders, maar zij gaven hun leven in de hoop dat anderen een kans zouden krijgen. Voor de komende 100 jaren zal de vrije wereld dan ook niet anders als met grote eerbied terugdenken aan de slag om Nederlands-Indië. Unaniem is het oordeel, dat de Hollanders even dapper om hun koloniën hebben gevochten (en om Singapore, Sherrod!!) als de Spartanen bij Thermopylae. In geheel Australië worden de Hollanders met ere genoemd. "Tedereen, die wat over de Hollanders te kankeren heeft, sla ik op z'n bek," beweerde een kleine, strijdlustige Amerikaanse piloot die in een zware bommenwerper de slag om Java had meegemaakt. "Hun uitrusting was zielig. Enkele van hun vliegtuigen waren al zo verouderd, dat onze oudere officieren zelfs de merken al vergeten waren. Die Hollanders hadden niets anders dan een leeuwenmoed en een geweldig fanatisme. Ze gingen zonder bedenken de lucht in, wetende dat het voor hen een doenvlucht betekende, maar ze deden het omdat ze er op rekenden zelf nog eerst een stel Jappen naar de hel te kunnen schoppen, voordat ze er zelf aan gingen. En geloof me, ze hebben waarachtig ook nog heel wat Jappen om zeep gebracht."

Een jonge luitenant van een Flying Fortress vertelde me: nadat we Java verlaten hadden en op een vliegveld in Australië geland waren, hoorden we midden in de nacht een vliegtuig binnenvallen. Plotse-ling een enorm gekraak en toen we gingen kijken, zagen we een vliegtuig bijna over de kop slaan. Het was een voorhistorische Curtiss, een museumgeval, niemand onzer zou toestemming gekregen hebben om daarmee de lucht in te gaan, laat staan vechten. Onder het kapotte vliegtuig lag een Hollandse piloot van ongeveer 40 jaar. Hij sloeg vertwijfeld met zijn vuisten op de grond, niet omdat hij

gewond was maar omdat hij nu geen vliegtuig meer had om mee te vechten. Wel, we hadden een tekort aan piloten en dus wat vliegtuigen over. Het waren duikbommenwerpers en we boden er hem één aan. Hij had nog nooit een duikbommenwerper gevlogen, maar hij knapte helemaal op van het aanbod. Hij kreeg twintig minuten les in vliegen en toen zei hij, dat de benzinetanks en de bommenrekken gevuld moesten worden, want hij had nog een afspraak met een Japans convooi. Nog voor zonsopgang verdween hij in noordelijke richting om niet meer terug te komen. Maar ik ben er van overtuigd, dat hij, voor ze hem te pakken kregen, de Jappen behoorlijke schade had toegebracht. Hij moet gelukkig zijn gestorven, God ontferme zich over zijn dappere ziel!"

En een kapitein bleef ook niet achter met zijn verhaal over de Hollanders: "We kregen eens een behoorlijke raid op Broome, wat ons op heel wat burgerlevens kwam te staan. Er was een Hollander bij ons, die uit Java was ontsnapt. De aanval verraste ons volkomen en we hadden ook geen afweergeschut. Maar terwijl het bommen regende, rende die Hollander dwars door alles heen naar een vliegtuig en haalde er een 30 mm machinegeweer uit. Terwijl hij hem in de loop vasthield, vuurde hij als een krankzinnige op de Japanse vliegtuigen. Na de aanval zagen we allemaal, dat het vlees van zijn linkerhand helemaal was weggebrand door de hitte van de loop, maar de Hollander lachte en zei: "Zag je, hoe ik die ene Jap te pakken kreeg?"

Er is ook dat geval van een Amerikaans vliegtuig, dat al geruime tijd als onbruikbaar op de dump stond. De Hollanders, die geen eigen plane hadden, hadden het ding met kunst en vliegwerk opgelapt. Toen ze er mee klaar waren, vroegen ze de Australiërs: "Kunnen jullie onze Hollandse kleuren op de kist schilderen en ons wat benzine en bommen geven? We gaan terug naar Java."

Wanneer de geschiedenis van de tweede wereldoorlog geschreven zal worden, dan zullen de bladzijden, gewijd aan de onverwinnelijke Hollanders, doordrenkt zijn met heldenbloed.

250804035

Herdenking 1e Divisie 7 December

Als veteranen met ruim 4500 man een reünie bezoeken dan mag je toch stellen dat er iets groots stond te gebeuren. Dat was het dan ook toen veel divisie-veteranen op 21 september Schaarsbergen bezochten om getuige te zijn van een feestelijke bijeenkomst die gevierd werd op een wijze zoals dat al jaren bekend is bij de mannen van de divisie. We spreken ons diepste respect uit tegenover de stafleden met alle medewerkers die deze dag onvergetelijk hebben gemaakt. We waren reeds 1 dag te voren op het terrein waar een bedrijvigheid heerste in afwachting op de uitvoering van een "operatiebevel". Onder leiding van de Chef Staf, de kolonel Bevers, vele officieren, onderofficieren en mannen uit de legeringsgebouwen was een akkomodatie opgezet waaraan de dag daarvoor nog druk gesleuteld werd. Er was veel te zien, er werd veel getoond, keuken en veldkeuken waren optimaal ingezet en ik meen dat het goed is om eerst de dames en heren "van het eerste uur" te bedanken voor al hun inspanningen namens alle deelnemers alvorens we het woord geven aan de Commandant "1e Divisie 7 December" de Generaal Majoor Messerschmidt.

Mijnheer de Minister, admirals, generaals, dames en heren, hartelijk welkom op deze reünie. Welkom in de juiste betekenis van het woord, dat wil zeggen: wij zijn blij dat u er bent, hebben op u gerekend en hopen dat u een goede dag zult hebben. Sta mij toe dat ik een aantal personen in het bijzonder welkom heet. Ik noem:

- de Minister van Defensie ZE Ter Beek;
- de Ridder MWO. bgen Epke en de heren de Bruijn en Lapré;
- de Secretaris-Generaal van het Ministerie van Defensie de heer Patijn;
- de Bevelhebber der Landstrijdkrachten Igen Wibnink;
- de Commandant van het Eerste legerkorps Igen van de Vlis;
- Inspecteur der Veteranen vice admiraal Nijenhuis;
- de Inspecteur Generaal Krijgsmacht Igen Maas;
- vele oud commandanten van de Eerste divisie "7 December" met als oudste aanwezige genm. b.d. De Vries;
- vertegenwoordigers van stichtingen die belangen van veteranen behartigen;
- en natuurlijk u allen, in grote aantallen aanwezig.

Voor het echtpaar Berenschot uit Winterswijk is het feit dat ze vandaag hun 45-jarig huwelijksfeest vieren geen reden om niet aanwezig te zijn. Onze gelukwensen en dank voor uw komst.

Er is veel geschreven en gesproken over de Eerste Divisie Zeven December. Twee prachtige boeken van de hand van Alfred van Sprang en de sectie militaire geschiedenis van de landmachtstaf zijn verschenen. Kranten en tijdschriften hebben artikelen gewijd aan de divisie en zullen dat ook in de toekomst nog doen.

Terecht, want er is veel gebeurd. Voorvallen, situaties, momenten en gebeurtenissen hebben diepe indruk gemaakt op velen van u en merktekens achter gelaten. Ik kom hier in het verdere verloop van mijn korte toespraak op terug. Vandaag herdenken we het feit dat 45 jaar geleden de divisie werd opgericht. Hare Majesteit Koningin Wilhelmina zei voor het front van de Eerste divisie te Assen op donderdag 29 augustus 1946 het volgende. Ik citeer:

"Zeven December zal de naam dezer divisie luiden omdat in Mijn rede van 7 december 1942 de grondslagen zijn neergelegd voor een nieuwe verhouding tussen de delen des Rijks onderling en binnen die delen zelve.

Deze grondslagen zijn: herstel van recht en veiligheid en vernieuwing in vrij overleg".

Einde citaat.

Al spoedig daarna vertrokken de eerste schepen naar het voormalig Nederlands Indië. U werd destijds geroepen om orde en rust te herstellen. Voor het eerst in de geschiedenis van de Nederlandse krijgsmacht werden ook dienstplichtigen uitgezonden, waarvan de meesten ruim drie jaren aldaar zouden verblijven.

Het vaderland heeft veel van u gevraagd. Van meet af aan werd een zware wissel op u getrokken. Politieke beslissingen werden door u niet altijd begrepen en waren soms moeilijk te accepteren. Er werd zelfbeheersing en discipline geëist.

U volbracht uw zware taak onder vaak uiterst moeilijke omstandigheden op bewonderenswaardige wijze en op eigen kracht. Er was gebrek aan veel. Het motief was improviseren. U hebt veel zo niet alles gegeven, een aantal van u hebben de allerhoogste prijs betaald. U heeft recht op waardering en erkentelijkheid. Er zal rekening met uw gevoelens moeten worden gehouden, helaas geschiedt dit niet altijd.

Wij, de jongere leden van de Eerste Divisie "7 December", willen ons groot respect uitspreken voor de wijze waarop u zich destijds van een bijna onmogelijke taak heeft gekwet. Gelukkig constateer ik een toenemende waardering onder Nederlandse bevolking, zeker ook bij de

jeugd, voor uw inspanningen. Misschien wel laat, maar beter laat dan nooit.

In die tijd is een grote vriendschap en hechte band tussen u ontstaan. Kameradschap, dat wil zeggen iets voor elkaar over hebben. Het ging erom met elkaar iets te bereiken, in het peloton, de compagnie en het bataljon, maar ook binnen de divisie. Daarin school de kracht. Het wapen van Batavia met de letters EM aan weerszijde van het staande zwaard - ons Divisie-Embleem - blijft het symbool. Wij ervaren dat bij reünies, persoonlijke contacten e.d. De enorme opkomst van vandaag is daar een sprekend voorbeeld van. De Divisie is voortgegaan en zijn bijdrage blijven leveren aan de verdediging van de vrede en veiligheid in vrijheid. Vele reorganisaties zijn uitgevoerd, het materiaal is gemoderniseerd. Thans staan we aan de vooravond van een nieuwe ingrijpende reorganisatie. De divisie als zelfstandige grote eenheid, inbegrepen de logistieke ondersteuning.

Ook in de toekomst zullen wij onze taak blijven vervullen. Uiteraard aangepast aan de eisen van de tijd, maar in uw geest en onder dezelfde leuze: "elke man, elk moment".

Dames en heren. Ik wil eindigen. U bent tenslotte gekomen om te gedenken en elkaar te ontmoeten en niet om naar lange toespraken te luisteren.

Ik wens u een prettige, gezellige en aangename dag toe. Voor ons was het een eer en genoeg deze dag voor u te mogen organiseren.

Ik dank u voor uw aandacht.

Mag ik de Minister van Defensie uitnodigen zijn toespraak te houden.

Dames en Heren,

Met veel genoeg maak ik gebruik van de gelegenheid enige woorden tot u te richten. Om te beginnen wil ik u, militairen en oud-militairen, die verbonden zijn met de Eerste Divisie 7 December gelukwensen met het vijftienvertig jarig bestaan van de divisie. Mijn genoeg staat echter ook in het teken van het besef dat de meesten van u zich kunnen sieren met de naam, die gelukkig ook in Nederland een positieve lading heeft gekregen; namelijk VETERAAN. Bij uw vorige reünie kon u nog met recht zeggen dat er, buiten de vriendelijke en ook welgemeende woorden, nog niet veel was, dat leek op een veteranenbeleid. Wat dat betreft is er in een paar jaar veel ten goede veranderd. Begin vorig jaar heb ik het Veteranenbeleid in samenhang gepresenteerd.

Dat beleid schept een aantal voorwaarden, waardoor aan twee terecht wensen van de veteranen tegemoet kan worden gekomen. Die zijn dan in mijn ogen de behoefte aan erkenning en het beperken en zo dragelijk mogelijk maken van de immateriële nadelige gevolgen van de dienstvervulling onder oorlogsomstandigheden. Wat de erkenning betreft heb ik onlangs een belangrijk advies van de commissie-Thoenes ontvangen. Ik kan u zeggen dat in het advies van de commissie een aantal zeer bruikbare suggesties is opgenomen. De uitvoering daarvan zal zeker de erkenning van de veteranen bevorderen.

In dat verband, dames en heren, verbeugt het mij dat in november a.s. de door mij in het veteranenbeleid aangekondigde Stichting Dienstverlening Veteranen zich voor het eerst publiekelijk zal presenteren. Deze Stichting wordt bij de uitvoering van het veteranenbeleid een belangrijke rol toegedacht. Zeker ook waar het de verwezenlijking van de tweede doelstelling van het beleid betreft: de beperking van de immateriële nadelige gevolgen.

Ik weet dat velen van u vinden dat het allemaal wat laat komt. U behoort immers in grote getale tot de oud-militairen Indigangers. Ik begrijp uw kritiek en het feit dat u wellicht bitter gestemd bent over uw ervaringen als veteraan. U heeft in veel gevallen recht van spreken. De naamgeving van uw divisie verwijst naar de rede die Koningin Wilhelmina op 7 december 1942 heeft uitgesproken. In die rede gewaagde zij van een betere, rechtvaardiger wereld, die na het einde van de Tweede Wereldoorlog vorm zou worden gegeven. U bent naar het toenmalige Nederlands-Indië gestuurd in de gedachte daar de rechtsorde te herstellen en daardoor mee te werken aan een Koninkrijk dat zich zou kenmerken door gelijkwaardige, rechtvaardige en vriendschappelijke verhoudingen. Velen van u zullen zich achteraf in de steek gelaten hebben gevoeld. Zeker na hun terugkeer in Nederland. Dat gevoel verergerde nog door de negatieve publicaties die een aantal jaren later verschenen over het Nederlandse militaire optreden tijdens de politioele acties. Wat destijds is gebeurd, valt niet meer terug te draaien. Wel kan de overheid een voorbeeld geven door zich in te spannen de negatieve gevolgen te elimineren, of zoveel mogelijk te beperken. Ik prijs mij gelukkig aan die inspanningen te kunnen bijdragen.

Maar, ook u kunt een wezenlijke bijdrage leveren aan een passende uitvoering van het veteranenbeleid. Met name de organisaties verenigd in het Veteranenplatform kunnen daarbij een belangrijke rol spelen. In het regelmatige overleg dat tussen het platform en Defensie plaats heeft kan alles op tafel komen, dat aan een goed of beter veteranenbeleid bijdraagt. Voor zo-

ver dat nog nodig is roep ik u daarom op niet passief te zijn, maar actief te participeren in uw organisaties.

Dames en heren, ik sprak u al over de idealen over een betere wereld, zoals die in de oorlog bij u leefden. Daar is toen niet veel van terecht gekomen. Toen niet. Maar ook vandaag de dag leven wij nog steeds niet in een veilige en stabiele wereld, die zich kenmerkt door rechtvaardige verhoudingen. Twee jaar geleden namen de ontwikkelingen in Oost-Europa een verrassend positieve wending. De onmiddellijke bedreiging van West Europa, de dreiging met name van een massale verrassingsaanval bestaat niet meer. Tegelijkertijd weten we helaas ook, dat - mondiaal - de conflictstof nog ruimschoots aanwezig is. Ik hoef u maar te herinneren aan de inval van Irak in Koeweit. De dramatische situatie in Joegoslavië. De jongste gebeurtenissen in de Sovjet-Unie tonen ondubbelzinnig aan, dat daar de situatie zich vooralsnog helaas zal kenmerken door onzekerheid en instabiliteit.

Dat betekent dat het nog steeds noodzakelijk is ons een toereikende defensie-inspanning te getroosten. Daarbij hoort de instandhouding van een moderne, voor haar taken berekende krijgsmacht. In de Defensienota heb ik deze doelstelling vorm gegeven. Daarbij ben ik uitgegaan van de veranderingen in de internationale veiligheidssituatie. De dreiging is minder massaal, maar diffuser en vooral geografisch meer gespreid. Dat vraagt om een kleinere krijgsmacht, die zeer flexibel, mobiel en interoperabel is. Wij zijn nu hard bezig de nieuwe krijgsmacht vorm te geven.

Een hoofdstuk apart vormt de dienstplicht. Uw divisie kende vanaf de oprichting dienstplichtigen in haar gelederen. Uw dienstplichtigen waren zelfs de eersten die na de oorlog weer in opleiding werden genomen. Schouder aan schouder hebben destijds de vrijwillig dienenden en de dienstplichtigen geopereerd. In veel gevallen gedurende een periode, waarin de lengte voor de moderne dienstplichtige onvoorstelbaar is.

Dames en heren, ik hecht aan de dienstplicht. De snelle en regelmatige doorstroming van jonge mensen is gezond voor een grote organisatie als de krijgsmacht. Toch zijn de veranderingen waarmee Defensie wordt geconfronteerd van dien aard, dat ik heb gemeend een commissie te moeten vragen mij over de toekomst van de dienstplicht te adviseren. Is er gelet op de inrichting van een nieuwe, gherstructureerde en verkleinde krijgsmacht nog een bestaansrecht of bestaansreden voor de dienstplicht?

Maar hoe het advies van de commissie ook zal luiden, onze zorg is en blijft de totstandbrenging en instandhouding van een moderne en hoogwaardige krijgsmacht. Een krijgsmacht dus, die is gevuld

met goed opgeleid en geoefend personeel. Alleen dan kan zij een verantwoorde en wezenlijke bijdrage leveren aan de handhaving van onze vrede en veiligheid en zodoende het herstel en de handhaving van de rechtsorde in de wereld. Want: hoezeer ik ook hecht aan en mij verantwoordelijk acht voor een goed veteranenbeleid, het enige veiligheidsbeleid dat die naam verdient, is er op gericht het aantal toekomstige veteranen tot het uiterste minimum te beperken.

Dames en heren, de Eerste Divisie 7 December mag trots zijn op haar geschiedenis. Zeker in de beginperiode weerspiegelde die belangrijke momenten van onze vaderlandse historie. Ieder van u heeft er - in de afgelopen 45 jaar - op zijn eigen wijze toe bijgedragen, dat de samenleving kon rekenen op de optimale inzetbaarheid van de divisie. Uw veelalige aanwezigheid vandaag bewijst voor mij dat u zich ook nog steeds met de divisie verbonden voelt. Ik wens u allen dan ook een zeer geslaagde reünie.

BOEK

Mijnheer de Minister, admiraals, generaals, dames en heren.

Ter gelegenheid van deze herdenking is het boek "Wij werden geroepen" in een beperkte oplage heruitgegeven, met steun van velen.

Hierin staat - en ik citeer - "de geschiedenis van de 7 December Divisie, met zweet en zweogen geschreven door twintigduizend Nederlandse mannen, in inkt geboekstaafd door Alfred van Sprang."

Einde citaat.

Met veel genoegen wil ik het eerste exemplaar overhandigen aan de Minister van Defensie, ZE ter Beek.

PLAQUETTE

Tenslotte, dames en heren, mag ik nog even uw aandacht vragen voor het volgende.

Zoals u wellicht weet is het de gewoonte dat de Band Oud Strijders bij de reünies de 1 Divisie "7 December" een herinnering aanbiedt. In goed overleg is deze keer gekozen voor een plaquette 7 December Divisie, waarin naast het divisie-embleem de namen van de brigades en de bewakingsbataljons zijn aangebracht.

Deze plaquette zal worden opgenomen in het Nationaal Indië monument 1945-1962 te Roermond.

U kunt deze plaquette vandaag reeds aanschouwen in de expositietent op de kazerne.

Ik dank u voor uw aandacht.

De Krijgsgevangenen

Herinneren doe ik het me nog goed. Het was zondag 2 mei 1943 toen ik in een overvalwagen naar Assen werd gebracht. Naast mij zat nog een gevangene die ik niet kende maar die Berend Trip bleek te zijn. In de namiddag werden wij uit Assen weggevoerd naar het Scholtenshuis in Groningen. Na enkele dagen werd ik vrijgelaten, maar mijn 'reisgenoot' Berend Trip werd doodgeschoten. (In de televisie-uitzending "De bezetting" is zijn naam met eré genoemd.) Dat was als gevolg van de staking die toen was uitgekomen omdat de Nederlandse militairen (waaronder ook mijn oudste broer) zich weer voor krijgsgevangenschap moesten melden.

In het standaardwerk "Onderdrukking en verzet" (d.l.1, biz. 320) wordt hierover het volgende gezegd:

"Van de kwart miljoen militairen, die op 10 mei 1940 in werkelijke dienst waren meldden zich enkele duizenden, hoogstens tienduizend, zonder Ausweis. Dat betekende onherroepelijke wegvoering. Van de overige meldde de overgrote meerderheid zich met een Ausweis, al dan niet legaal verkregen.

De ondergrondse pers sprak in die dagen bitter van een "Meldingsvredigheid" van de vele tienduizenden."

In de juridische beschouwingen in het zelfde artikel over de rechtmatigheid van de duitse maatregelen wordt gesteld:

"Ten eerste, aangenomen dat de Duitsers het recht hadden onze soldaten opnieuw te interneren, dan houdt dat nog helemaal niet de plicht van onze militairen in, om zich te melden. Integendeel, voor elke militair blijft de plicht gelden, indien mogelijk, zich aan krijgsgevangenschap te onttrekken en ontvluchting uit krijgsgevangenschap staat dan ook onder speciale bescherming van het volkenrecht."

Radio Oranje riep op vrijdag 30 april 1943 dan ook op tot: "niet aanmelden, desnoods onderduiken."

En thans na 50 jaar hebben deze gebeurtenissen een vervolg.

Op grond van het feit dat aan beroepsofficieren en vervolgens ook aan reserveofficieren, die in krijgsgevangenschap zijn geweest, hun wedde over die tijd is doorbetaald, heeft het veteranenplatform zich (terecht) sterk gemaakt om ook de wedde uitbetaald te krijgen voor onderofficieren, korporaals en manschappen.

NB. In het rapport "Thoenes" wordt hierover op blz. 12 gezegd: "Wie weet nog van het merkwaardige beleid dat van die groep de officieren achteraf wel soldij kregen uitgekeerd over die periode maar de manschappen niet?"

Deze steun van het VP heeft er toe geleid dat aan de groep onderofficieren, korporaals en manschappen een toezegging is gedaan van een uitkering ineens van f 700,-, zijnde de gemiddelde wedde over de betrokken periode zonder indexering en zonder rentevergoeding.

Hoe schril steekt deze uitkering af tegen de bonus die de Golf-gangers kregen voor enkele maanden dienst onder wezenlijk betere omstandigheden.

Deze eenmalige uitkering vond zijn grondslag in een motie ingediend in de Tweede kamer door de heer Paulis.

Interessant daarbij is de aanhef van de motie, die luidt namelijk a.v.:

"...constaterende dat de aanspraken op wedde over een periode van tewerkstelling tijdens de Tweede Wereldoorlog van de groep ex-dienstplichtigen 1943-1945 juridisch ongegrond zijn."

Van deze bewoordingen snap ik niet veel. Tewerkstelling is dat krijgsgevangenschap?

Of kan dat ook zijn 'arbeidsdienst' resp. "Arbeitseinsatz"?

Laten we het er maar op houden dat hier "krijgsgevangenschap" is bedoeld. Het is ook al zo lang geleden.

Mij intrigeert echter veel meer de opmerking "dat de aanspraken ongegrond zijn." Als de weddes eerst zijn uitgekeerd aan beroepsofficieren en vervolgens ook aan reserveofficieren, is de aanspraak van de anderen dan "ongegrond"?

Garandeert onze grondwet niet het recht op gelijke behandeling voor de wet?

Daar ik mij hierover toch wel wat verder wilde informeren heb ik een brief geschreven aan het Centraal Archiefdepot van het Min. van Defensie. Het ging mij daarbij in eerste instantie om een aantal feitelijke gegevens en niet om een discussie, vandaar de brief naar deze afdeling.

Mijn vragen waren eenvoudig de volgende:

a. Wanneer, hoeveel en op grond van welke wet, maatregel of besluit is de wedde over de periode van krijgsgevangenschap, uitgekeerd aan de beroepsofficieren.

b. Idem aan reserve-officieren.

c. Idem aan onderofficieren, korporaals en manschappen.

Ik heb in totaal naar aanleiding van die vragen vier brieven gekregen t.w.

1e Uw brief ontvangen

2e Uw brief doorgeleid aan een andere afdeling

3e Stel voor uw vragen op de agenda te plaatsen van de overlegvergadering met het VP (waaraan ik niet deelnemen mag)

4e De uitkeringen zijn geschied overeenkomstig de Conventie van Geneve.

Ik heb toen de moed maar opgegeven.

Mijn vraag was hoe en met welke uitgangspunten de Nederlandse regering zijn teruggekeerde krijgsgevangenen gehouden militairen is tegemoet getreden en niet hoe de internationale regels luiden m.b.t. de behandeling van krijgsgevangenen (dat is namelijk wel een minimum). Er ligt mij echter nog een belangrijker vraag op het hart:

De Nederlandse overheid heeft vanuit Londen opgeroepen zich niet te melden, desnoods onder te duiken.

Hebben degenen die dat bevel niet hebben opgevolgd zich aan "ongehoorzaamheid" schuldig gemaakt?

In de discussies over het onderwerp aangaande de wedde voor krijgsgevangenen is een vergelijking gemaakt met degenen

die zijn weggevoerd voor de "Arbeitseinsatz."

Terecht is deze vergelijking als "volstrekt onjuist" bestreden.

Maar in dezelfde discussie wordt over de "verzetsmilitair" het volgende opgemerkt:

"Ook een vergelijking met de verzetsmilitair gaat in zoverre mank, dat het deze vrijstond al dan niet deel te nemen aan het verzet. Deze deelname aan het verzet was dan ook niet het gevolg van zijn status als militair maar als VADERLANDER."

Dat weten we dan ook weer

Deze vergelijkingen zijn door de overheid ten tonele gevoerd om aan de betaling van gerechtvaardigde aanspraken te ontkomen.

De kromme redeneringen waren, ten aanzien van de krijgsgevangenen onderofficieren, korporaals en manschappen, echter niet vol te houden en zo is tenslotte de motie Paulis ingediend. Deze motie is (terecht) aangenomen en door de minister overgenomen.

Dat het toegekende bedrag van f 700,- overigens schandelijk laag is, zal toch wel niemand willen ontkennen.

Maar dat is niet het enige

De regering in Londen heeft opgeroepen zich niet te melden en zich aan krijgsgevangenschap te onttrekken. Dit betekende vrijwel altijd onderduiken en een logische consequentie daarvan was, in veel gevallen, deelname aan het verzet.

Aan een hooggeplaatste militair werd door mij eens de volgende trits vragen voorgelegd:

a. Is het de plicht van elke militair en met name van elke officier zich aan krijgsgevangenschap te onttrekken? Zijn antwoord was een volmondig "ja, natuurlijk."

b. Het is derhalve de plicht van elke krijgsgevangene militair, om lid te worden van een "reisvereniging"? Ook hierop was het antwoord een volmondig "ja, natuurlijk."

c. Vervolgens stelde ik de vraag of de krijgsgevangenen en ontvluchte militairen zodra hij buiten het prikkeldraad was de status had van

- nog steeds een krijgsgevangene (zij het een gevluchte)

- weer militair in actieve dienst

- burger

Zijn antwoord was heel direct: "dan is de betreffende persoon weer in actieve dienst."

Maar toen ik hem vroeg of hij het dan met mij eens was dat de militairen die in 1943 het bevel van de overheid in Londen opvolgden en zich aan krijgsgevangenschap onttrokken, vanaf dat moment de facto en de jure weer in actieve dienst waren en derhalve ook recht hadden op hun wedde, gaf hij geen antwoord, omdat hij zich pas toen realiseerde wat de consequenties waren van mijn redenering.

Maar over de consequenties van mijn redeneringen gesproken. Ik voel mij steeds meer een Don Quichotte die tegen windmolens vecht.

Gewond maar niet verslagen

De redactie van "Sobat" ontvangt vele verslagen van de uitreiking van het draaginsigne gewonden, het ene verslag wat langer dan het andere. Gelukkig besteden vele regionale dagbladen veel aandacht aan plechtigheden waarvoor vele burgemeesters hun medewerking verlenen door de gewondenonderscheiding persoonlijk uit te reiken. De redactie blijft het op prijs stellen dat de verslagen, couranten of door de sobats zelf geschreven stukken worden toegezonden. Onze middelen zijn echter beperkt zodat het onmogelijk is om courantenartikelen in het geheel over te nemen. Toch blijven we de uitreiking door de autoriteiten op hoge prijs stellen waarbij we trachten de onderscheidenen en de gemeenten waar dit plaats vond in onze "Sobat" op te nemen. Treffend waren de woorden van onze voorzitter van de Veluwe die tegelijk met sobat E. Hofmann uit handen van loco-burgemeester H. v.d. Veer het draaginsigne ontvingen met de uitspraak van Henk van Gunst: "Niet om er mee te pronken op de markt, maar om de erkenning te krijgen voor de mensen die in Nederlands Indië hebben gevochten."

Op 21 oktober j.l. werd door de Burgemeester, Mr. G.J. te Loo, in de prachtige Nassau zaal van het Gemeentehuis te Leeuwarden het "Draaginsigne Gewonden" uitgereikt aan de heer A. van Zanten wonende te Wirdum.

In zijn toespraak memoreerde de Burgemeester zijn persoonlijke betrokkenheid bij de 2e Wereld Oorlog en betuigde zijn begrip en medeleven met hen die zowel

geestelijk en/of lichamelijk geschonden uit de verschrikkingen van de oorlog te voorschijn kwamen.

Hij betreunde het dat de overheid nu pas, na 40 jaar, hun militairen eren met deze onderscheiding als erkenning voor het offer dat zij bij het uitoefenen van hun plicht in dienst van het Vaderland brachten.

Dhr. van Zanten vertrok met het 1e Ned. Det. Ver. Naties naar Korea en werd daar op 31 mei 1951 in hevige gevechten, tijdens een nachtelijke aanval ernstig gewond.

Gezien het karakter van deze plechtigheid werd na nog een kort gesprek door de Burgemeester afscheid genomen, waarbij hij nogmaals de waarde van deze onderscheiding, als erkenning van de Nederlandse oudstrijder, onderstreepte.

"In de vergaderkamer van het college van B en W van Roosendaal werd op 20 september j.l. door de burgemeester Mr. M. Marijnen aan 5 veteranen het draaginsigne voor gewonden uitgereikt. De heren J. Besselink, P. Looijen, F. van Overveld, H. Meesters en J. van Oorschot mochten deze onderscheiding met certificaat in ontvangst nemen. De heer Marijnen had zich goed voorbereid op deze gebeurtenis en moest toegeven dat er weinig aandacht tot nu toe was besteed aan de erkenning van onze veteranen. Hij gebruikte in zijn toespraak verschillende passages uit het rapport Thoenis. Hij zorgde ervoor dat aan het einde van deze bijeenkomst de 5 gedecoreerden een exemplaar van dit rapport kregen. De bijeenkomst welke door naaste familie en de voorzitter en de sociaal commissaris van de afdeling West-Brabant werd bijgewoond, werd afgesloten met een drankje.

Wij hebben de heer Marijnen schriftelijk van onze dank en erkentelijkheid laten blijken."

G.H.L. Offerman

In het gemeentehuis van Ridderkerk werden door burgemeester Bruins Slot "Draaginsignes" uitgereikt aan de 72-jarige Hendrik de Hon die op 13 mei 1940 gewond raakte bij Keizersveer, Leendert

Vervolg op pagina 12.

Loco-burgemeester H. v.d. Veer te Harderwijk spelde Henk van Gunst het draaginsigne op, terwijl Sobat E. Hofmann toekijkt.

Arie J. van Veen:

"Tjampoer Marechéplisie"

Het korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee in Nederlands-Indië 1945-1951. 112 Pagina's, formaat 22x28 cm. Gebonden. Rijk geïllustreerd.

Prijs f 49,50.

Een uitgave van De Bataafse Leeuw. 1991. ISBN 9067072745.SBO:32.

Voor begunstigers van de Stichting Marechaussee Contact f 39,90. (ledenprijs), of door middel van overmaking op Postrekening 5059244 van f 49,50 onder vermelding van "Tjampoer Marechéplisie" t.n.v. A.J. van Veen, Wingerdweg 69, 1032 AA Amsterdam, telefoon 020-6328959, waarna franco toezending volgt.

Een fraai uitgevoerd herinneringsboek van de Marechaussee en de Militaire Politie in Nederlands-Indië. Voor insiders, leden en oud-leden van deze korpsen, een boek om te bezitten.

Van Veen geeft een verantwoord beeld van de lotgevallen van dit tweelingkorps in Indië gedurende de in de ondertitel genoemde jaren.

Tjampoer (mengelmoes) in het soldatenjargon van de militairen in Indië "Stampot" of "Gestampde Pot" is op zowel militair-technisch, organisatorisch als persoonlijk terrein een informatief werk. De vele zwart-wit foto's, uit de jaren van de diensttijd in Indië, zullen bij de jongens van de "Gestampde Pot" vele herkenbare situaties en personen in de herinnering terugroepen. Het is m.i. een beetje jammer dat uit de fotobijchriften niet altijd blijkt wie wie is. Voor buitenstaanders is dit van minder belang, maar de jongens van de oude hap zullen zich wel eens afvragen, "waar staat Jan, Piet of Klaas nu?", want we zijn in de loop der jaren in het algemeen wel wat veranderd. Voor outsiders, zoals ik, zijn de vele gebruikte afkortingen vaak een probleem. Maar in zijn totaliteit is het een goed, de feiten, zowel technisch als organisatorisch op echt militaire wijze weergevend, verslag (en dat hoort ook bij een politiekorps). Eenmaal politiemans blijft altijd politiemans. De gevallen worden bij name genoemd. Bravo.

Voor militairen die niet bij de politietroepen dienden geeft het boek een kijkje in de keuken van een korps waar ze destijds vaak wat wantrouwend en soms zelfs angstig naar keken. Zij verbaliseerden echter niet uitsluitend de overtreders van militaire voorschriften, maar regelde het verkeer bij acties en beschermden de soldaten en burgers tegen subversieve elementen, ontsparingen en gevaren. Verspreid over enorme gebieden van de Indische archipel deden deze mannen, zij het soms in de ogen van de "gewone" soldaten wat militairer, hun plicht ter

bescherming van het vaderland en Jan Soldaat. Hulde aan de auteur en de Tjampoer Marechéplisie.

Bij het doornemen van dit herinneringsalbum gingen mijn gedachten terug naar 27 april 1990, op die datum n.l. opende de directeur van het RIOD, (Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie) dr. C.M. Schulten, een tentoonstelling in het Museum der Koninklijke Marechaussee aan de Weeshuiswal in Buren (Gld), samengesteld uit de oorlogsverzameling van de Generaal-majoor der Koninklijke Marechaussee b.d. H.C. de Bruyn, van wiens hand tegelijk een boek over humor in de oorlog verscheen. Het was een geanimeerde bijeenkomst in het, zowel wat

huisvesting als expositie betreft, prachtige Museum. Dr. Schulten verwoordde in zijn openingspeech m.i. meesterlijk de visie op en de betekenis van het Korps der Koninklijke Marechaussee door op te merken: "Wat vond ik die blauwpijpers vervelende kerels toen ik als recruit op het station van de garnizoensplaats werd verbaliseerd doordat ik bij mijn eerste verlof de kraag van mijn uniform niet gesloten droeg. Maar hoe waardeerde ik hen toen zij mij en mijn kameraden in het uur van de waarheid veilig door vijandelijk gebied loodsten en ons behoedden voor krijgsraad en ongevallen".

J. Zwaan

Vervolg van pagina 11.

Verschoor 65 jaar die tussen Garut en Tasikmalaya in een convoi gewond raakte. Wouter Schout 66 jaar raakte gewond door een mortiergranaat bij het station Tjihatu en Pieter van Kooten, 65 jaar raakte gewond bij een nachtelijke actie van zijn peloton bij Kebon Balok. In zijn toespraak wees de burgemeester er op dat meedoen aan een gewapende strijd "een ervaring is die je niet loslaat en in het leven van een veteraan vaak een bijzondere plaats inneemt." Het is zijns inziens terecht dat de overheid de problematiek van de veteranen erkent. "De betrokkenheid van de militair bij oorlogsgeweld heeft voor velen geleid tot specifieke en persoonlijke problemen. De burgemeester vindt echter dat het niet alleen van de overheid moet komen: "De samenleving dient er als geheel bij te worden betrokken. Veteranen hebben recht op respect en waardering voor hun inzet in het belang van het Koninkrijk.

Door voorzitter Ger de Jong werden de onderscheidenen gefeliciteerd, een felicitatie gebaseerd op de erkenning voor wat wij veteranen allemaal hebben moeten doen, ook al is het nu ruim veertig jaar. Als bewijs daarvan zag hij de oprichting van de Stichting Dienstverlening Veteranen op 14 november te Doorn. Bij de afdeling Zeeland werden de onderscheidingen uitgereikt door de burgemeester van Goes aan de sobats C. Korstanje en aan sobat A. Inghels door de burgemeester van Sas van Gent. Sobat Winter ontving zijn onderscheiding uit (Koninklijke) Marechaussehands van de Brigadecommandant Terneuzen. De sobats F. Meijler en F. Smoorenburg ontvingen hun onderscheiding op Koninklijke wijze uit handen van Z.K.H. Prins Bernhard. Aan allen onze gelukwensen en aan alle autoriteiten onze welgemeende dank namens alle veteranen die hiertoe werden uitgenodigd.

"Wat wij beloven"

Een ieder die op de hoogte is van de ontwikkelingen op het gebied van veteranenorganisaties, weet dat het Veteranenplatform gestalte heeft gekregen tijdens regelmatige besprekingen met het Ministerie van Defensie naar aanleiding van het rapport van de "vertrouwensman" Drs. D. v.d. Mei.

De inbreng van de toenmalige verenigingen, waaronder de Bond van Wapenbroeders en de VOMI hebben er toen reeds toe geleid dat het besef groeide dat een gemeenschappelijk optrekken de enige weg was om op ministerieel niveau iets te bereiken.

Natuurlijk heeft elke organisatie zijn eigen cultuur en identiteit. Maar willen wij tegenover de buitenwacht een gemeenschappelijk doel bereiken dan zal dit gepaard moeten gaan met respect voor de opvattingen en meningen van de "zusterorganisaties".

Het komt dan ook bepaald niet goed over als in "Wapenbroeders" nummer 8 een redactioneel artikel verschijnt waarin gesteld wordt dat de "groeiorganisatie" van de Bond van Wapenbroeders ontstaan zou zijn door "Jonge oudstrijders organisaties die met veel beloven maar weinig geven, dus veel bla-bla-groep te werk zouden gaan."

Ik neem aan dat dit niet het standpunt is van de Bond van Wapenbroeders, maar een scheve schants van een "onvolwassen" redacteur. Ik verwacht dan ook dat de Bond van Wapenbroeders deze ontsporing recht zal zetten en de betreffende redacteur voor dergelijke insinuaties zal corrigeren.

Veel meer zou ik over dit artikel niet willen zeggen ware het niet dat daarin ook iets wordt gesuggereerd dat mij intrigeert. In feite wordt namelijk gesteld dat de doelstellingen van de Bond van Wapenbroeders zich van die van andere veteranenorganisaties onderscheiden en dat daarvan een wervend karakter uitgaat.

Op het verschil in doelstelling wordt jammer genoeg niet ingegaan, hoewel dat voor de lezers zeer verhelderend zou zijn geweest. Nu is het alleen gebleven bij het negatieve "veel beloven, weinig geven." Het lijkt mij een nuttige zaak eens duidelijk te stellen wat wij als VOMI wel en wat wij niet beloven. Aan de hand daarvan kan men dan in concreto aangeven waar wij buiten de werkelijkheid staan. Eén punt moeten we, geloof ik wel duidelijk vooropstellen. Niemand kan iets beloven als het beloofde niet in zijn machtssfeer ligt, ook een veteranenorganisatie kan dat niet.

Een ieder met een klein beetje gezond verstand moet derhalve weten dat de

vraag van de VOMI naar pensioenrechten nimmer een belofte kan inhouden omdat de toekenning van zulke rechten aan de overheid is voorbehouden.

Stellen wij vragen in een dergelijke richting dan kan men die uiteraard nimmer als beloften kwalificeren.

Mocht er een onjuiste kwalificatie van onze vragen in het geding zijn dan zijn wij natuurlijk gauw uitgepraat.

Bij mijn weten liggen de geschreven doelstellingen van de veteranenorganisaties niet zover uitelkaar. Het verschil moet dan wel te vinden zijn in een verdere uitwerking van de doelstellingen dan wel in de aard en wijze waarmee de doelstellingen worden nagestreefd.

Om voor wat betreft de VOMI er geen enkele misverstand over te laten bestaan, wat wij na streven, zal ik hieronder op beide elementen nader ingaan. Een eventueel verschil kan dan gemakkelijker worden aangegeven.

Waaraan wij zeker niet mogen voorbijgaan is de tijd waarin wij soldaat werden. Met de geest van "toen" zijn wij behept en die zullen (en willen) wij niet kwijtraken.

Een geest die tot uitdrukking kwam in het volgende verzetsgedicht:

*Het is te hopen dat een later ras
Van menschen dat het zonder strijd kan stellen*

*Zich nog herinnert hoe het vroeger was
En er zijn kinderen van zal vertellen*

*Dat er toen helden waren, jong en echt
En groter levend dan de wereld duidde
Die met hun plicht instonden voor het recht
En deze plicht tot in den dood vervulden.*

Het "recht", dat is nog steeds de drijfveer van onze eisen en onze vragen. In diepste wezen gaat het ons om de rechtvaardigheid en de billijkheid waarmee veteranen door overheid en volk worden tegemoet getreden.

Om het nog maar eens heel duidelijk te stellen:

Wij vragen niet om pensioenrechten, wij vragen om ons duidelijk te maken wat de rechtvaardigingsgrond is van het feit dat de ambtenaar wel pensioenrechten over zijn diensttijd heeft gekregen en de niet ambtenaar niet.

NB. De rechter die verwijst naar het prerogatief van de overheid als werkgever gaat m.i. voorbij aan de wettelijke norm

dat pensioenrechten in een redelijke verhouding tot het genoten loon moeten staan.

Wij vragen niet om wedde voor de "verzetsmilitairen", maar om ons duidelijk te maken op welke rechtsgronden zij geen recht kunnen doen gelden.

Wij stellen tot nu toe alleen maar vragen. Vragen om ons te vertellen hoe het staat met het "recht."

Wij vallen onze strijdmakers die ambtenaar of beroepsmilitair zijn geworden niet aan (hoewel dat ons soms wordt verweeten), omdat zij rechten hebben gekregen. Wij stellen ons op voor en naast de strijdmakers die deze rechten niet hebben gekregen. Niet uit jaloezie of afgunst maar op grond van onze vraag naar het recht. Wij vallen de in krijgsgevangenschap weggevoerde militairen niet aan maar wij stellen ons op voor en naast de strijdmakers aan wie naar onze mening onrecht wordt gedaan.

De geest van waaruit wij dit doen is de geest zoals die treffend in het bovenstaande verzetsgedicht is weergegeven.

Als men ons overtuigt van ons ongelijk zullen wij tevreden gesteld zijn, maar ook niet eerder.

Wij komen op voor recht en billijkheid jegens de veteranen. Dat is onze belangrijkste, zo niet enige, doelstelling (afgezien van het onderhouden van de banden die ons als strijdmakers binden). En die inzet is uit overtuiging en daarom misschien enigszins militant, maar daarvoor zijn wij ook veteranen.

En vanuit deze achtergrond, beloven wij:

- dat onze strijd voor het recht een blijvende zal zijn.

- dat wij niet zullen versagen ook al wordt ons het recht onthouden.

- dat wij naast en voor onze strijdmakers zullen staan als hun onrecht wordt gedaan.

- dat wij de uitspraak die aan Willem van Oranje wordt toegeschreven (mogelijk niet terecht) tot de onze zullen maken. Een uitspraak die luidt: "Point n'est pas d'espérer pour entreprendre, ni réussir pour persévérer."

Ofwel: Het is niet nodig verwachtingen te koesteren om te ondernemen noch te slagen om vol te houden.

En als wij in de traditie van het leger voor onze strijd in deze, een zinspreuk zouden moeten kiezen dan zou die luiden:

"Et post malam segetem serendum est"
Ofwel: Ook na een slechte oogst moet men blijven zaaien.

Indië in een stroomversnelling

De maand augustus 1991 stond in het teken van het v.m. Nederlands-Indië. Naar aanleiding van het bezoek dat de Japanse premier Kaifu in juli aan Nederland bracht, werden door een aantal oud-Indische mensen, slachtoffers van de Japanse internerings- en krijgsgevangenkampen gedurende de tweede wereldoorlog in Azië, 1942-1945, demonstraties gehouden bij het Catshuis in Den Haag, waar de Nederlandse regering de Japanse premier en zijn gevolg zou ontvangen.

De demonstraties, die ordelijk waren bedoeld, liepen t.g.v. het onoirbare optreden van de Nederlandse autoriteiten, die de menigte demonstranten trachtten te misleiden over de ingang waar de hoge heren naar binnen zouden gaan, liepen als resultaat van dit onsympatieke optreden van onze regeringsvertegenwoordigers uit op incidenten.

Een kranslegging door de Japanse premier bij het Indisch monument liep vervolgens eveneens uit de hand. Eén van de demonstranten gooide de krans, die de Japanse premier juist had gelegd in het water van de vijver bij het monument. Vervolgens liet onze minister-president, Lubbers, het vuur der verontwaardiging bij de demonstranten nog hoger opvlammen door in het openbaar, o.a. via de TV, te verklaren dat het gezeur over schadevergoeding door Japan, voor de slachtoffers van de Japanse terreur gedurende de bezettingsperiode in Indië en elders, waar de demonstratie voor gehouden werd, nu maar eens uit moest zijn. Japan had, aldus onze prime-minister, excuses voor de Japanse wandaden in de Pacificwar en tegen de Nederlanders aldaar, uitgesproken en daarmee diende deze kous af te zijn. Althans woorden van die strekking. Zand erover. De commoties onder de oud-Indische mensen liepen t.g.v. deze uitspraken hoog op en ontladden zich onder meer op 15 augustus, bij gelegenheid van de officiële herdenking van de Japanse capitulatie in 1945, die in het Haagse congresgebouw was belegd. Eerst in het gebouw waar vele genodigden bijeen waren, en demonstranten schriftelijk opriepen tot een anti-Lubbers manifestatie bij zijn kranslegging, namens de regering, bij het Indisch monument, ter gedachtenis aan de in de Indische oorlog gevallen landgenoten, die na afloop van de officiële bijeenkomst in het congresgebouw zou plaatsvinden.

Het Bestuur van de Stichting Herdenking 15 augustus 1945, die de herdenkingsbijeenkomst, als elk jaar, had georganiseerd, probeerde de dreigende demonstratie te bezweren door middel van enkele emotionele oproepen aan het publiek, haar

emoties te bedwingen en zich waardig te gedragen. Ook de spreker tijdens de officiële bijeenkomst, generaal b.d. G.L.J. Huyser, deed aan het slot, van zijn nogal clichématig historisch overzicht van de oorlog in Oost-Indië, een klemmend beroep op de aanwezigen zich tijdens de plechtige herdenking en kransleggingen waardig te gedragen.

Desondanks deden zich bij de officiële herdenking en de kransleggingen bij het Indisch Monument, waar zich vele duizenden belangstellenden hadden opgesteld, een aantal incidenten voor. Minister-President Lubbers werd met eierstruif besmeurd. De kranslegging door de Excellenties, Lubbers en 'd Ancona, namens de Nederlandse regering, werd verstoord door de eierwerper en luid boegeroep. De daaropvolgende plechtige kransleggingen, door onderscheidene Indische organisaties, werden daarentegen, m.i. demonstratief, beloond met applaus en handgeklap. In het bijzonder de kranslegging door de Stichting Japanse Eerschuld viel een opmerkelijk applaus ten deel. Een onbekend aantal bezoekers keerde bovendien tijdens de kranslegging door de ministers, de Excellenties demonstratief de rug toe, een manifestatie van ongenoegen en afkeur waartoe op grote borden was opgeroepen.

Voor de regering niet al te vleeiende opmerkingen, om het eufemistisch uit te drukken, werden alom onder het publiek geuit.

Ook tijdens de grote reünie van oud-Indische-gasten en vele sympathisanten, na afloop van de officiële herdenkingen, werd niet bepaald vriendelijk over de regering, en in het bijzonder over de heer Lubbers, gesproken.

Indië-herdenking Gouda

Ingetogener, zij het op veel kleinere schaal, vond op 17 augustus in het Zuid-Hollandse Verzetsmuseum te Gouda de opening van een tentoonstelling van plastieken, beelden en abstracte schilderijen, over het leven in de Indische kampen en daarbuiten, gedurende de Japanse bezetting van het v.m. Nederlands-Indië, plaats. Tijdens deze plechtige bijeenkomst werden enige toespraken gehouden, waarna de schrijver C. van Heekeren enkele gedeeltes voorlas uit zijn boek "Het Pannetje van Oliemans" (zuid-Atjeh 1944). De tentoonstelling, die ik, daar men mij had betrokken bij een voorbespreking m.b.t. deze expositie, al op 31 juli had gezien, vereiste, gezien de abstracte aard van de geëxposeerde schilde-

rijen, de nodige toelichting, die door de maker van de kunstwerken Hans Scholze persoonlijk werd gegeven.

De expositie trok redelijk veel belangstelling.

Jubileum Prinses Irene Brigade en Irenebataljons

En dan was er op 27 aug. in de Westenbergkazerne te Schalkhaar, het 50 jarig jubileum van het regiment "Prinses Irene", waaraan deelnamen de leden van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" en de reünisten van de 5 Irenebataljons die in de jaren 1945-1950 in het v.m. Nederlands-Indië dienden. De periode van z.g. Politi(on)ele acties.

Het werd een geanimeerde, door plm. 2000 oud-strijders bezochte, bijeenkomst. De oudjes defileerden, voorgegaan door een erecompagnie van het 13de Pantserinfanteriebataljon van het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene" (zoals het regiment tegenwoordig officieel heet) en het muziekkorps van dit Bataljon, in groot tenue, in het dorp, voor Z.K.H. Prins Bernhard, die ook een gedeelte van de receptie, volgende op het defilé, bijwoonde. Voorafgaande aan het defilé en de receptie vond op het exercitieveld van de kazerne een plechtig dodenappél plaats, geëscort door een vlaggenparade en bijbehorend muziek. Het was zeer indrukwekkend te luisteren naar de lange rij namen van de gevallen kameraden. Het appél riep bij hen die het zelf hebben meegemaakt veel herinneringen op.

Tijdens de receptie, een vaak emotionele reünie van oude strijdmakkers, werden de benodigde toespraken ten beste gegeven. Het weerzien dat velen, met vele anderen, geviel werd er niet door verstoord. Tussen de bedrijven door werd goed gegeten en gedronken. De verzorging was goed.

Presentatie Jubileumboek

Van de gelegenheid werd gebruik gemaakt een jubileumboek van het 50 jarige Regiment "Prinses Irene" te presenteren. Het boek, 128 pagina's verlicht met 76 foto's, waarvan een aantal in kleur, werd samengesteld door drs. H.A.R. Smidt, Reserve 2de Luitenant der Fuseliers. De omslag is in Oranje, de kleur van het Ireneregiment, uitgevoerd. Het werk, behelzende een beknopte geschiedenis van de Koninklijke Nederlandse Brigade- en het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene", 1941-1991. Prijs: f 20,- te bestellen

bij het 13de Inf. Bat. Westenbergkazerne, Spanjaardsdijk 45, Schalkhaar, van een officier/auteur, een jonge historicus, vertaalt ons de lotgevallen van de mannen, de oorlogsveteranen der Koninklijke Nederlandse Brigade, "Prinses Irene" in Engeland, Suriname, Canada, Frankrijk, België, Nederland en Ceylon, gedurende de 2de Wereldoorlog en die van de 5 Irenebataljons die in Indië hebben gediend, gedurende de jaren 1946-1949. (het 3de, 4de, 5de, 6de en 7de bataljon.

De lange lijst van Irenemannen die in de bange jaren, 1940-1950, hun leven lieten in dienst van Brigade en Regiment, opgenomen achter in het boek, illustreert de ernst van deze mannen, diensttijd en de inzet die van hen werd geëist.

Zeven en veertig Brigadeleden en 113 mannen van de Indiëbataljons plus 4 in de Korea oorlog (1950 e.v.) en 2 in Nieuw-Guinea, als gevolg van het conflict om dit gebiedsdeel met Indonesië in de jaren 1960-1962, 166 in totaal aan gevallen, is de balans die het optreden van deze militaire eenheden eiste.

Het feit dat o.a. de grote kenner van de geschiedenis der Prinses Irene Brigade, de ons bekende H. Sonneman te Best en de Sectie Militaire geschiedenis te Den Haag hun medewerking aan dit boek verleenden staat m.i. borg voor een, zij het summier maar aanvaardbare, weergave. Ik schrijf aanvaardbare weergave van lotgevallen deze militaire eenheden op de onderscheidene oorlogstonelen omdat insiders, die de beschreven gebeurtenissen zelf meemaakten, mij vertelden dat hier en daar onjuistheden waren ingeslopen. Het boek is in een vlotte, zij het wat militairement stijl, geschreven. Het geeft in een volgens de militaire tradities gezagsgetrouwe opzet-waarin de blunders van de politici, die de militairen te velde, vooral in Indië zoveel ellende bezorgden, vakkundig zijn weggepoetst-een niet onverdienstelijk beeld van het militaire optreden der behandelde legeronderdelen gedurende de 10 oorlogsjaren tussen 1940 en 1950 en nog enkele optredens daarna.

Optredens die door toedoen van onze politici helaas hebben geleid tot drie verloren oorlogen. (Mei '40, Indië 1945-1950 en Nieuw Guinea 1960-1962)

Een niet diepgravend, typisch militair, jubileumboek, dat voor geïnteresseerden een zeer lezenswaardig overzicht geeft van de lotgevallen der militairen te velde en in de bivaks in oorlogssituaties. Hoe de jongens in die situaties leefden en op welke wijze ze de ellende en angsten, die het oorlogsbedrijf met zich meebrengt, beleefden komt helaas in dit, vaak technisch militaire relaas, niet aan de orde. Het zij de jonge luitenant vergeven.

J. Zwaan

sept. 1991, Amsterdam.

Legermuseum

(Door herkenning volgt erkenning)

Dat ons veteranenbeleid steeds meer body krijgt bewijst het Legermuseum te Delft. De ijverige voorzitter Zuid Holland Noord maakte reeds een plan om met zijn afdeling een bezoek te brengen aan het museum gebaseerd op onderstaande tekst. Feitelijk zou geen afdeling daar moeten ontbreken en een beetje bestuur weet daar een onvergetelijke bustocht van te maken; Trouwens dat kan ook met openbaar vervoer, bel tijdig om een afspraak te maken. Nooit in Delft geweest? De moeite waard en het doel is bekend. Bel 015-150547, de heer R. van Beek kan u alles vertellen. Een echte veteraan mag dit niet missen.

Inzet in Nederlands-Indië, 1945-1950

Vanaf 20 december 1991 is in het Legermuseum te Delft de overzichtstentoonstelling "Inzet in Nederlands-Indië, 1945-1950" te bezichtigen.

Voor het eerst in ons land wordt op dergelijk grote schaal aandacht besteed aan het Nederlands-Indonesisch conflict tussen 1945 en 1950, dat voor beide landen grote politieke en maatschappelijke gevolgen heeft gehad.

De tentoonstelling komt tot stand in samenwerking met de Sectie Militaire Geschiedenis van de Landmachtstaf, Den Haag.

Tot en met 6 september 1992 is de expositie te bezichtigen.

Het centrale thema

De tentoonstelling heeft als centraal thema Nederlands-(Indische) militairen in oorlog met de Republiek Indonesië, 1945-1950. Hij beoogt een overzicht te geven van de activiteiten van de "gemiddelde" KNIL- en KNIL-militair in deze strijd. Het weergeven van hun militaire activiteiten en het verloop van de militaire strijd komt op de eerste plaats. Daarnaast zal ook de verbeelding van het dagelijkse "niet-militaire" leven herkenning bieden voor de veteranen.

Het geheel zal worden verbeeld aan de hand van een veelheid aan uniek, maar ook bekend materiaal. Behalve levensechte presentaties zoals een TNI-wapenwerkplaats, vindt de bezoeker ook originele documenten waaronder de Sovereiniteits-overdacht. Zowel in de expositie als in de filmzaal zal tijdens de tentoonstellingsperiode een groot aantal films en video's worden getoond.

Veteranen van één der Krijgsmachtonderdelen, uiteraard met inbegrip van het voormalig Koninklijk Nederlands-Indisch Leger, HEBBEN GRATIS TOEGANG tot de tentoonstelling. Indien mogelijk gaarne legitimeren met een der Demobilisatiespelden of een lidmaatschapskaart van een veteranenorganisatie.

Legermuseum, Korte Geer 1, 2611 CA Delft, 015-150500 (vijf minuten gaans van het station)

Opsporing Aanhouding en Bekendmaking verzocht....

Indiëgangers zijn taai ridders, als ze hun tanden ergens in zetten laten ze niet zo vlug los. Zo ook oud OVW sergeant-meteoroloog C. Timmer, Hengeveldbrink 34, 7544 TP Enschede. Sobats in Bodegraven let op! Wie van jullie zoekt ter plaatse uit waar oud OVW sergeant Meteoroloog LSK, genaamd Cor Visser, opgespoord kan worden.

1. Was in 1945 lid van de NBS Bodegraven.

2. Daarna was hij werkzaam bij de R.E.M.E. (onderdeel van het Canadese leger in Amersfoort (1945/1946).

3. Volgde met C. Timmer de opleiding assistent-Meteoroloog bij het K.N.M.I. in de Bilt, 1946-3 maanden.

4. Vertrok met een groep meteorologen op 23 mei 1946 met de Skymaster NL 311 naar Djakarta.

5. Was in 1946/1947 bij de Meteodienst van de 1e Vliegbasis M.L.K.N.I.L. vliegveld Tjililitan bij Djakarta. Keerde in 1947 voor een vliegeropleiding terug naar Nederland. Heeft de opleiding niet afgemaakt.

6. Werkte bij de KLM waarbij het laatste nieuws werd ontvangen middels een trouwkaart uit Napels waar hij voor de KLM gestationeerd was.

Redactie "Sobat": stuurt een blad naar Personeelszaken van de KLM, mogelijk weet men daar meer.

Reserve 2e Luitenant der Luchtstrijdkrachten (L.S.K. J.K. Dekens (John) was in 1946/1947 OVW korporaal Tower Operator op de 6e Vliegbasis van de M.L. vliegveld Kali Banteng Semarang; werkte in 1948/1949 als vaandrig, later 2e luitenant bij Base operation (Vliegverkeersleiding) Kali Banteng Semarang. John Dekens was op 16 november 1948 getuige bij ons huwelijk te Semarang. Het laatste wat ik van hem vernomen heb was dat hij in 1950 ziek naar Nederland is vertrokken.

C. Timmer

Popko (Bob) Springer, legernummer 25.0505.019 was "gewoon" nou gewoon, we bedoelen feitelijk ruim 3 jaar, dienstplichtige van de lichte 1945 uit Den Helder. Op 27 mei 1946 werd hij ingelijfd bij het 1e Verkenning Regiment en vertrok op 7 januari 1947 met het M.S. Tegelberg naar Indië, reeds 13 dagen later op 20 januari 1947 werd hij als tijdelijk korporaal (dus eigenlijk Huzaar 1e klas) ingedeeld bij het Regiment Huzaren van Boreel. Het was een begin van de "Maarschalkstaf" die bevordering, mede omdat hij op 15 september 1949 wachmeester werd om op 27 januari 1950 met de Johan van Oldebarnevelt terug te keren, aan-

komst 21 februari 1950. Velen hadden tevergeefs in hun ransel lopen zoeken naar die "Maarschalkstaf" en sommige (b.v. de tijdelijke reserve-officieren) moesten de staf weer inleveren onder dankzegging voor de bewezen diensten. Zo gaat dat bij een op voet van oorlog gebrachte krijgsmacht. Weet u waar "onze wachmeester" nu zit? Hier heeft u zijn adres: Popko (Bob) Springer-6665 Meadow Ln-ANDERSON-C.A. 96007 California U.S.A. Telefoon 09-1-916-3572270. Hij zit te Springe(n) om bericht. Wie weet bellen er nog huzaren om hem prettige Kerstdagen te wensen.

Willy W.E. Apol, De Hop 21, 9301 PL Roden, telefoon 05908-19325 zoekt Sytse Knol destijds behorende tot de Staf 2e Infanteriebrigade van de 7 December Divisie. Hij zoekt voorts de 7 December mars gespeeld door de Johan Willem Frisokapel met zang van het Marechaussee mannenkoor. Wie kan en wil hem helpen?

De beklagtermijn voor sobat H.A. Wiggers, Kolkmanweg 21, 7433 CK te Schalkhaar is verstreken. Hij bezocht een bijeenkomst te Saasveld waar oud Staatssecretaris van Defensie van Houwelingen als spreker optrad. Wiggers vertelde dat hij onder de toenmalige wachmeester der Artillerie (2 R.V.A.) in soldatentaal: "Wat kon die vent lopen, ik heb me de blubber gelopen tijdens zijn patrouilles," doelende op een andere Staatssecretaris, namelijk Drs. D.F. v.d. Mei. Nou sobat Wiggers je "patrouillecommandant" kan nog steeds goed uit de voeten getuige zijn onvermoeibare werkzaamheden ten gunste van het Veteranenbeleid die hij ook "te Velde" steeds bezoekt.

Was je nou Artillerist of Infanterist? Gewoon Indiëveteraan en die deden toch alles!

Sobat H.W.H. Selgert, Kepplerstraat 69, 1501 XD Zaandam, telefoon 075-700043 zoekt oud gedienden van de R.A.T.A. die in Ede opkwamen. Dit onderdeel werd onder meer gelegerd in Bandung en Cimahi (kaderschool) vervolgens werd het onderdeel opgeheven en werd onze sobat chef-kok bij het K.N.I.L. Kennelijk geen lid, anders had hij wel Theo van der Lans gebeld die destijds in de Fisherstraat in Den Haag woonde. Een liefhebber van Indisch eten en bij het woord chef-kok reageert hij zeker. Adres vragen bij Nico den Hollander 04120-25109 Oss.

Sobat Holtman uit Nijmegen 080-557813 zoekt contact met leden van de 4e Hupva in verband met jubileumboek.

Tijgers, apen, varkens en honden, kortom

vele dieren maakten deel uit van ons militaire leven. Zo ook het hondje van 4 sobats die voor de positionele acties moesten vertrekken en hun dierbare vriend inleverden bij mevrouw Koerselman (thans) mevrouw Aanholt destijds aan de Dagoweg in Bandung, nu vertoevende Audrie Hepburnlaan 11, juist ja, in het B.N.M.O. oord te Doorn. Waar zijn die 4 militairen gebleven? Het gaat niet om de asylkosten van de hond maar om het contact. Laat eens iets van jullie horen.

M.P.'ers die elkaar zoeken, dat is iets bijzonders want de Stichting Marechaussee Contact weet praktisch alles, mogelijk ook van M.P.'er Jacobs uit Heerlen, Jan Spruit uit Capelle Biezelinge. Ze kwamen vaak bij de familie Klarenberg aan de Darmboulevard in Surabaya. Mevrouw Klarenberg heet nu mevrouw Krausch. Haar telefoon is 05970-24637, ze heeft nog steeds goede koffie.

Lammert Bolt van de Sociale Commissie Drente werkt met de commissie nauw samen met de heer W. Veltkamp (maatschappelijk werker van B.N.M.O.) krijgt hij een "Sobat"? Uiteraard Lammert, alle veteranen hebben elkaar nodig!

Sobat Th. J. v.d. Brink, L. Diaslaan 34, 1222 BW Hilversum zoekt de fotograaf van 4 M.P. 1 uit Bandung die bij de Verkeersongevallendienst zat aan de Nassaulaan omstreeks 1950.

Sobat S. Tuijnman, Lepelaar 30, postcode 1722 HH Zuidscharwoude, telefoon 02260-15897 knipte vele foto's bij zijn bezoek aan Indonesië, behalve die ene op Menteng Pulu, de sokkel met vliegtuigmotor en afgebroken propeller. Geen bezwaar sobat, bel de heer Teeuwisse van de Oorlogsgravenstichting, tel. 070-3541300 en de zaak komt voor elkaar. Zoals reeds velen bloemleggingen lieten verrichten op de graven van hun geliefden, waarvan tevens een foto te verkrijgen is. (Zie de advertentie.)

"Sobat" toog naar de Jan van Nassaustraat 112 te Den Haag waar het Maritiem museum van de Koninklijke Marine is gevestigd en ontving van de heer Kragt een foto van HM's "Sumatra" over welk schip we gaarne het woord geven aan mevrouw Fien van de Zwan-Thiehou, Dr. Oosteromstraat 11, 4281 LD te Andel, tel. 01832-2253. We zouden dit kunnen inleiden met de woorden: Met de Koningin naar Engeland, hier volgt haar oproep. Naar aanleiding van ons telefoongesprek-

H.M.'s "Sumatra"

je, schrijf ik u deze brief. Zaterdag 6 oktober las ik een berichtje over een reünie voor een bepaald bataljon wat op West Java landde in 1946. Daar mijn vader er niet meer is en ik eigenlijk zo verschrikkelijk nieuwsgierig ben, hoe hij de Tweede Wereldoorlog in het bijzonder en daarna, Indië en Korea heeft overleefd, vraag ik u mij te helpen zoeken naar dienstkameraden uit die tijd.

Ik heb naar de t.v. beelden gekeken van de bezetting enz. Zij lieten beelden zien uit de slag in de Java zee, je vraagt je af wat er toen allemaal is gebeurd en dat zou ik zo graag eens horen vertellen door een dienstkamerad. Later Indië, Nieuw Guinea en Korea.

Hij vertelde nooit iets, wij waren van na de oorlog en misschien wilde hij alles vergeten. Mijn oudste zus is 9 jaar ouder, zij was 1 jaar toen mijn vader vertrok met de Marine. Nu ik zelf wat ouder ben, 44 jaar, ga je je zoveel afvragen.

In 1939 ging mijn moeder naar de kade in Den Helder om mijn vader uit te zwaaien en toen was hij al weg. Mijn vader bleef ruim 5 jaar weg en mijn moeder kreeg twee brieven beantwoord.

Hij is vertrokken met de Sumatra naar Engeland om Koningin Wilhelmina weg

te brengen. Voor de rest weten wij praktisch niets uit die tijd. Hij heeft nog vast gezeten in een Jappenkamp en heeft op het einde van de oorlog in Breda gelegen voor een acute blindedarm ontsteking. Na de oorlog is hij drie jaar naar Indonesië geweest en Nieuw Guinea. Hij vertelde heel sumier over Korea en toen is mijn vader in 55 voor anderhalf jaar naar Curaçao geweest.

Mijn vader werd met z'n 45e jaar gepensioneerd en werkte daarna nog 10 jaar bij T.N.O.

Een hoop mededelingen en een hoop vragen. Ik zou zo graag iemand ontmoeten die hem heel goed heeft gekend, juist ook in die moeilijke periode.

Deze vragen komen van een dochter van Maarten Thieboou.

Op 23 december 1968 is hij overleden, hij was toen pas 55 jaar, geboren 25 april 1913.

In hoofdzaak duiker geweest. Kwartiermeester.

Sobats bij de Landmacht zouden we zeggen "Geeft Acht", aan de leden van de Koninklijke Marine vragen we "Alle hens aan dek." De foto gaat naar Fien.

Reünies

Een uitgebreid bericht over een reünie van de Verbindingsdienst 1e Divisie 7 december stuurde ons Sobat Leen van Eijk 01722-2705 en zijn maats Wim Polman 08367-61838 en Cor den Heijer 0703867511. De reünie is gepland op donderdag 23 april 1992 van 10.00 tot 17.00 uur in de Elias Beekmankazerne te Ede. Begin hun maar te bellen, een nader bericht volgt in de volgende "Sobat". Wim Keizer te Stiphout, tel. 04920-24275 is met anderen bezig een gedenkplaat te laten maken van gesneuvelde leden van de Verbindingsdienst. Wie wil hieraan meewerken? Bel Wim dan op.

In verband met een te organiseren reünie worden de oud-leden van de C-compagnie van 5-9 R.I., opgekomen in de Joh. van Kornputkazerne in Steenwijk verzocht contact op te nemen met J. Buitenhuis, Ebbingse Wubbenlaan 27, 7951 AA Staphorst, tel. 052252772.

Straatnamen

Sobat W.F. van Breen oud 4-2 R.Ler, stuurde ons de volgende aanbeveling waarbij hij een beroep doet op alle sobats om het initiatief te nemen bij de gemeentebesturen b.v. zoals Jan Ramstein dit reeds deed bij het gemeentebestuur van Sprang Capelle. Wie kan het bestuur beter inschakelen dan de leden die over het hele land verspreid wonen en ter plaatse goed op de hoogte zijn? Sobats, gaarne uw aandacht.

Mijne Heren,

(de redactie vertaalt dit als Beste Sobats)

Zou het geen aanbeveling verdienen om Gemeente Besturen van onze steden en dorpen voor te stellen om straten, lanen of pleinen te vernoemen naar in Indië gesneuvelde of overleden militairen? In een tijd van langzaam groeiende erkenning voor ons en onze missie in het toenmalige Ned. Indië zou dit een bijdrage leveren tot die erkenning.

Het is bekend dat Gemeente Besturen van een relatief klein aantal steden en dorpen in het verleden reeds over zijn gegaan om op deze wijze eer te betonen aan onze gesneuvelden.

Als je ziet (in een TV uitzending onlangs) hoe men met name in Amsterdam kennelijk problemen heeft met het bedenken van straatnamen en men daardoor tot de meest onzinnige namen komt zou dit voorstel voor straatcommissies een uitkomst zijn.

Graag zou ik de sobats oproepen om in de plaats waar zij wonen het initiatief te nemen en Gemeente Besturen of hun vertegenwoordigers in de Raad te wijzen op deze mogelijkheid. Toekomstige bewoners van stads uitbreiding kunnen zo worden behoed voor in deze TV-uitzending genoemde mogelijke straatnamen als Donald Duck-sstraat, Goofy-sstraat of de Kwik Kwek en Kwak-sstraat.

W.F. van Breen oud 4-2 R.L-er

Onthulling straatnaam in Sprang-Capelle

Op 7 september werd in de gemeente Sprang-Capelle een straatnaambord onthuld ter ere van de oud-militair-Indiëganger Nies v.d. Schans.

Oud-strijders van III-14 R.I. gaven gehoor aan de oproep van hun reünie- en herdenkingscomité om aan de gebeurtenis in Sprang-Capelle voorrang te geven boven aanwezigheid bij het monument in Roermond (op dezelfde datum).

Uit "Ons Bataljon", het kwartaalorgaan van III-14 R.I. ontleen we het navolgende:

"Wie was Nies van der Schans? Nies kwam als dienstplichtig soldaat, op 8 mei 1946, te Maastricht onder de wapenen.

Hij kwam uit Sprang-Capelle en een deel van zijn familie woont daar nu nog. Hij was een zeer ijverig soldaat. Hij wilde er echt iets van maken. Hij was een type dat "beroeps" had kunnen worden. Hij zat in het derde peloton van de vierde compagnie van III-14 R.I.

Nies was ook een tijd bij de inlichtingendienst van het bataljon. Maar op 13 augustus 1947 was hij weer bij de compagnie en wij hadden juist de operatie Tasik-Malaya achter de rug. In combinatie met 2 R.I.

Op die dag zou hij samen met Gerrit de Jong als bewaking meegaan met de chauffeur Jan Roos, die met zijn Dodge van Tasik naar Cheribon moest.

Onervaren als wij en zij waren zijn zij vóór de grote colonne gaan uitrijden om te voorkomen in de stofwolken te rijden. Dat is hen noodlottig geworden! Bij Kawali, in een van de zeer vele bochten, reed de wagen in een hinderlaag en werden alle drie gedood.

Een grote slag voor hun families maar ook voor de compagnie en het peloton. De oud-strijders van Sprang-Capelle hebben het initiatief genomen om een straatnaam naar Nies van der Schans te doen noemen. Op dit initiatief is door het gemeentebestuur gunstig gereageerd en op zaterdag 7 september vond de onthulling van het straatnaambord plaats in aanwezigheid van vele belangstellenden. Het vaandel en de vaandelwacht van het bataljon waren aanwezig.

Van bedoelde oud-strijders was Jan Ramstein van voormalig 3-10 R.I. (wachtbataljon Batavia Oct.'46-Nov.'49) de coördinator.

We waren getuige van een buitengewoon correcte en stilmakende onthulling ten overstaan van velen.

De vaandelwacht met vaandel- een fanion ontworpen door het sinds 1953 zeer actieve reünie-comité en geborduurd door zuster Clara Amabilis van de zusters van Cadier en Keer- droeg in hoge mate bij aan het plechtige gebeuren.

Terug in het "Bondsgebouw" gaf burgemeester E.B. Ockels in een toespraak een overzicht van de historische ontwikkeling rond het "Indiëgebeuren".

Als oud-geschiedenisleraar aan een onderwijscollege in Middelburg geen onbekende zaak voor hem. Ook de oud-pelotonscommandant, de toenmalige luitenant S. Dost memoreerde in welgekozen bewoordingen de situatie van toen. Nies van der Schans en al die anderen die niet terugkeerden zijn door ons, oud-Indiëgangers nooit vergeten.

Wij zijn dankbaar dat nu ook velen anderen binnen onze goede samenleving zijn gaan beseffen: DAT OOK ZIJ VIELEN VOOR HET VADERLAND.

"Sobat" blikt terug in het appélboek van

de Commandant 3e Infanterie Brigade, de Kolonel H.M.G.J. Lentz en trof onder de 4e compagnie de volgende namen aan: Compagniescommandant Major C.J.J.E. v.d. Heijden, en de pelotonscommandanten, 1e Luitenant E.J. Hanson, 1e Luitenant S. Dost en 1e Luitenant T. v.d. Wildt. De schrijver bevond zich onder hen. De echtgenote van de Brigadecommandant volgt de gebeurtenissen met grote belangstelling. In een gesprek voegde zij mij toe: "Mijn man (uw brigadecommandant) zei altijd, "Als het moet kun je alles". Het is ons bekend en laten we dit als "VETERAAN" goed voor ogen houden.

Ledenadministratie

Het jaar 1991 is haast weer voorbij en de oliebollentijd is weer aangebroken. Het einde van het jaar en een goed begin staan weer voor de deur.

De wens van uw ledenadministrateur heel fijne Kerstdagen en een goed Nieuwjaar zijn van mij welgemeend.

Toch zou ik graag even met u allen terug kijken naar wat achter ons ligt. Verlies van oude makers, Sobats, wat zeer pijnlijk is. Opzeggingen van het lidmaatschap, wat wij als V.O.M.I. betreuren. Verhuizingen naar een andere stad, ander wijk, of wat dan ook, wordt vaak vergeten door te geven aan ons. Met gevolg, geen Sobat ontvangen, geen uitnodigingen meer voor bijeenkomsten. Kleine zaken die vaak vergeten worden, maar ons heel veel werk en geld kosten om onze verhuisde makers weer op te sporen.

Laten wij samen, niet alleen ik met u maar ook de secretarissen van de afdelingen, dit afspreken, geef alle wijzigingen door aan de V.O.M.I. voor u allen een kleine moeite en voor ons een hele werk besparing.

Wij als V.O.M.I. zijn in het afgelopen jaar sterk gegroeid ver boven de 3000 leden. Laten wij samen voor 1992 de volgende slagzin hanteren: ELK LID ZORGT VOOR EEN NIEUW LID, ZODAT DE V.O.M.I. GOED ZIT!!!!

Fijne Kerstdagen en een goed 1992

Uw ledenadministrateur

Driemaal Kerstmis in de tropen

Elk jaar als het Kerstmis wordt gaan mijn gedachten terug naar die tijd, ja onze tijd in de tropen. Ik wil het nu eens vertellen. Kerstmis 1947 waren we gelegerd in Tjilamaja, een klein stadje 148 km ten oosten van Djakarta, dicht bij de kust van de Javazee. We waren daar afgezonderd van de rest, met een toegangsweg van alleen maar modder. Regelmatig stond het stadje onder water tijdens de natte moesson. Een aalmoezenier of dominee waren niet aanwezig en voor een kerkdienst was die weg daar naar toe niet te gebruiken. Dus waren we gedwongen thuis te blijven. 's-Morgens om 07.00 uur werden we gewekt op een voorzichtige manier door een vaandrig en twee sergeanten. Mijn eerste gedachten waren, "Onraad, poep aan de knikker." "Nee, geen paniek", zeiden ze, "Het is Kerstmis." We kregen ontbijt op bed, brood met muisjes, thee met koek, echt een luxe en bediend door het kader. Om 09.00 uur appel, met pakean-netjes en de Vaandrig las een Kerstboodschap voor.

Om 11.00 uur een feestelijk versierde tafel met chocolademelk en pannekoeken. Om 13.00 uur een borrel voor het eten wat bestond uit een nassi goreng tafel en pudding met vruchten toe. Wat hebben we gesmuld! We kregen allemaal 5 Engelse sigaretten in een rood lintje verpakt en in de loop van de middag werden de Cadirantsoenen uitgedeeld en bij het avondeten hadden we krentebrood met

suiker en chocolademelk.

's-Avonds kregen we NIWIN pakketten aangeboden, de rest van de avond werd opgevuld met zingen en voordragen en er was ook wat te drinken. Als ik nu de sterke verhalen op de reünie opvang blijkt het uiteindelijk uit de hand te zijn gelopen maar dat weet ik niet meer. Het is ook 44 jaar geleden.

Ons tweede Kerstfeest dachten we te vieren in Modjokerto op Oost Java, immers de voorbereidingen waren al volop aan de gang. Toen kwam twee dagen voor Kerstmis de 2e Politionele aktie en stonden we klaar voor de opmars van Malang naar...dit werd Kediri. Na twee dagen met veel ontberingen en toestanden, dat was wel wat. Kerstavond kwamen we rond 00.00 uur aan in Kediri waar ons verteld werd dat dit de eindbestemming was. We hebben de nacht doorgebracht in een half afgebrand hotel, als ik er aan denk ruik in nog de brandlucht. De volgende morgen, Kerstmis dus moest er een redelijk bivak gezocht worden terwijl de stad vol met bommen, granaten en springstof zat en wij van de Genie hadden onze handen daar vol aan. We bleven 11 maanden in Kediri. Zo ging Kerstmis 1948 onder grote spanning voorbij. We vroegen ons al af of we Kerstmis in de tropen bleven vieren want ook het 3e Kerstfeest volgde maar dat was in Djember.

Het gehele gebied werd in die tijd vaks-

gewijs overgedragen aan de T.N.I. ook onze geliefde stad Kediri. In Djember was het goed toeven, het klimaat was aangenaam en alles was daar rustig. We waren gelegerd op 10 km buiten de stad op een sisalplantage en we hadden zowaar de gelegenheid om naar de kerk te gaan, wel met het geweer aan de schouder. Toch een echte nachtmis meegemaakt in de tropen. De planter van de onderneming kwam vragen of zijn vrouw met ons mee kon rijden, nou dat was prima. Mevrouw zat lekker voorin naast de chauffeur die zij onderweg plotseling liet stoppen. Daar begreep hij niets van omdat hij haar Engels niet goed verstond. Ze stapte uit en tussen de alang-alang hurkte zij om een plas te doen tot grote hilariteit van de jongens achter in de drietonner. Uit dankbaarheid werden we op 2e Kerstdag door haar uitgenodigd op een etentje en dat was uit de kunst. U begrijpt dit kunnen we nooit vergeten.

Prettig Kerstfeest voor u allen, door P. Zwetsloot van het 3e peloton 10e Genie Veldcompagnie van de 2e Divisie. Dick de Hooghstraat 27, 2283 LA Rijswijk.

P. Zwetsloot

Sisalplantage bij Djember, jammer ik heb geen foto van het kerkje daar. Kerstmis 1949.

Bommen ruimen in Kediri, Kerstmis 1948

De slechte weg van Tjilamaja, Kerstmis 1947

Afdelingsnieuws

Afdeling Zuid-Holland Noord

Terug ziende naar onze lustrum viering op 29 oktober, mag wel gesteld worden door de vele positieve reacties, dat het een geslaagde dag was!

Door de muziek van vriend van der Vaart kwam er al gauw een feestelijke sfeer in de zaal, en bleek dat de "oudjes" het op de dansvloer ook nog prima doen. Van diverse Sobats vernam ik dat ze nog wel wat meer dansspasjes hadden willen maken, en toch ook wel een film miste.

Voor de jaarvergadering volgend jaar moeten we e.e.a. maar eens bekijken of we een ieder tevreden kunnen stellen, misschien met een combinatie van bingo en film.

Van het legermuseum is bericht ontvangen dat er twee dagen voor ons gereserveerd zijn t.w. woensdag 12 en donderdag 13 januari 1992. Nadere mededeling hierover wordt nog vermeld in de eerst volgende nieuwsbrief. Na onze bijeenkomst hebben wij weer vijf nieuwe leden kunnen inschrijven, dus naderen wij het streefgetal wat natuurlijk haalbaar moet zijn als wij allemaal nog eens om ons heen kijken waar nog oud Indië-gangers zitten!! Tot slot nog een dank aan de heer Jac. v.d. Vaart voor de muzikale omlijsting op onze lustrum dag, en hopen hem nog vaker te kunnen "strikken".

Beste vrienden,

Daar het overlijden van onze vriend Dik Langedijk vermeld is in het "In Memoriam" wil ik graag in onze 8 V.A. rubriek van Sobat stilstaan bij het overlijden van Dik. Temeer omdat hij in onze afdeling een man was waarvan gezegd kan worden "hij was er en was er niet" wat inhoud: stond voor zijn opdracht en plicht, maar was nergens als het ging om z.g.n. problemen en niets zeggend gepraat. Met een ieder kon hij opschieten en had veel vrienden in de afdeling. Niemand zal zich hebben verbaasd dat hij na terugkeer uit Indië is gaan studeren en het onderwijs inging.

De aanwezigheid op de begrafenis van de vrienden van der Hoed, Kok, Hendriks, Kamphuis en Meijer bevestigde dat na 45 jaar nog steeds een band bestaat van vriendschap. Van deze plaats willen wij mevrouw Langedijk met de hare namens de overige leden van de 8ste afdeling veel kracht en troost toewensen met het verlies.

J. Ausma

Afdeling Zuid-Holland Zuid

Afd. Zuid-Holland Zuid op excursie naar Schietkamp:

Ruim 250 belangstellenden hadden zich voor deelname aan de excursiedagen opgegeven en verdeeld over 5 touringcars gingen zij op 15 en 16 oktober naar het Artillerie Schietkamp te Oldenbroek. Deze twee excursiedagen waren georganiseerd in verband met de viering van het eerste lustrum van de afd. ZHZ, die 5 jaar geleden om precies te zijn op 24 september 1986 in Dordrecht opgericht werd. Het Bestuur meende op deze wijze de viering van dit 5-jarige bestaan op een gepaste wijze te herdenken en aldus kwam deze excursie naar Oldenbroek tot stand.

Filmseizoen 1991/1992:

De eerste filmavond van dit seizoen ligt alweer achter ons en werd gehouden op 14 november j.l. in Wijkgebouw "De Heul" te Gorinchem. De zaal was goed gevuld, want ruim 120 aanwezigen waren uit de omtrek gekomen om deze avond bij te wonen en de films te zien, vertoond door de VOMI-filmdienst, onder de beziende leiding van Jac. de Wit. Opvallend en verheugend was ook deze keer het aantal dames die meegekomen waren. De avond verliep in een gezellige sfeer, in de pauze werd de inmiddels traditioneel geworden verloting gehouden en de prijzen uitgereikt.

In Sobat nr. 18 en 19 werden reeds data en plaatsen van te houden voorstellingen opgegeven. De nog komende avonden in de maanden februari en maart 1992 zijn als volgt:

Dinsdag 4 februari, Dirksland, Verenigingsgebouw "De Schakel", Beatrixlaan 31.

Dinsdag 25 februari, Ridderkerk, Dansschool Jaap van der Graaf, Kievitsweg 107.

Dinsdag 10 maart, Rotterdam, Zalen- en Partycentrum "Rustenburg", Strevelsweg 760 (in Verzamelgebouw Zuid).

Dinsdag 24 maart, Oud-Beijerland, Gebouw Maranatha, Kerkstraat 57.

Voor alle avonden geldt: Zaal open 19.30 uur, aanvang 20.00 uur.

Nieuwjaarsreceptie afd. ZHZ:

Op maandagmiddag, 13 januari 1992, organiseert de afdeling ZHZ de Nieuw-

jaarsreceptie in Zalen- en Partycentrum "Rustenburg", Strevelsweg 760, Rotterdam (Verzamelgebouw Zuid).

VOMI-leden uit de afdeling ZHZ en hun dames zijn van harte welkom. Aanvang 14.00 uur.

Uitreiking Draaginsigne Gewonden:

In een sfeervolle bijeenkomst in het Gemeentehuis te Ridderkerk werd op 5 november j.l. door de Burgemeester, Mr. H.J.E. Bruins Slot, het Draaginsigne Gewonden uitgereikt aan:

H. de Hon, L. Verschoor, W. Stout, P. van Kooten (zie het overzicht elders).

Behalve de onderscheidenen en genodigden waren aanwezig Gerard Determan van het VOMI-Hoofdbestuur, Anton van Rijswijk en Arie van Stenis die samen met Ger de Jong het afd. Bestuur VOMI-Zuid-Holland Zuid vertegenwoordigden.

H.C.C.

Afdeling Utrecht

We kunnen terugzien op een zeer geslaagde bijeenkomst. Tussen 12.00 en 13.00 uur werd een ieder ontvangen met een kop koffie met gebak en tegen 13.00 uur had ieder wel een plekje gevonden.

De voorzitter opende de vergadering en vroeg een moment stilte om onze Sobats te gedenken die we het afgelopen jaar verloren hebben. Daarna werd met algemene stemmen mevrouw T. Berenbroek-Beekink benoemd als Erelid van de afdeling Utrecht en 't Gooi. De voorzitter memoreerde het vele werk wat haar man voor de VOMI Utrecht had gedaan en dat haar huis altijd open stond in die periode. Een ruiker bloemen en applaus was haar deel. Ook werd het Erelid J.W.J. in den Berken genoemd en hem werd, door de secretaris, het draagembleem van de VOMI opgespeld als dank voor het verleden. Toen werden de dames verzocht met adjudant Blom (van de Kromhoutkazerne) mee te gaan voor een bezoek aan het Kromhoutmuseum. Om de ledenvergadering niet te doen uitlopen hadden alle leden het jaarverslag, het financieel en sociaalverslag thuis gestuurd gekregen. Over het jaarverslag waren er geen opmerkingen en ook niet over het financieelverslag. De kascontrolecommissie bestaande uit de leden de heren L.J.M. Butot en J. Hutchison, hebben vastgesteld dat de administratie uitgebreid en overzichtelijk is opgesteld en alles korrekt is verwerkt en in orde is bevonden. Ook over het sociaalverslag niets dan lof. Van de gelegenheid tot vragen stellen werd goed

gebruik gemaakt: O.a. hr. H.J. van Emmerik: Kunnen we niet eens een uitgaansdag organiseren?

Waarom staat er zo weinig over Utrecht in de Sobat?

Kan onze afdeling ook vermeld worden in diverse Gemeentegidsen? Enz. De heer W.I. Scholten (Soc. Com.) heeft nog toelichting gegeven over pensioenen en draaginsignes. De hr. J. Hutchison bracht voor alle bestuursleden in het land naamplaatjes mee met ons embleem erop. De secretaris zal voor de verdere distributie zorgen. De voorzitter sloot de vergadering met een gedicht wat hij zelf gemaakt had. Precies op tijd want druppelsgewijs kwamen de dames terug van hun bezoek aan het museum. Dank u wel adjudant Blom.

Verder werd de middag doorgebracht met een gezellig samenzijn met een hapje en drankje en voor sommigen een dansje onder leiding van de Raboband. De traditionele verloting ontbrak niet waarna het sein kwam dat we aan tafel mochten gaan voor een uitgebreide rijsttafel. Voortreffelijk in een woord gezegd en hulde aan het personeel van de Kromhoutkazerne.

Om 19.00 uur ging ieder tevreden huiswaarts en kijken we al weer uit naar een volgende keer.

J. Martens

Waarom staat er zo weinig over Utrecht in de Sobat? Welnu beste leden, dat was de schuld van de redactie, die wel nieuws kreeg toegezonden waarbij een gedeelte (het langste) is zoekgeraakt.

Onze excuses daarvoor.

Afdeling Rivierenland

Groesbeek, 8 oktober 1991

Op initiatief van Groesbeeker Romeyn (toen nog geen, maar nu wel lid van onze afdeling) en overgenomen door ons afdelingsbestuur werd onder voornamelijk niet-georganiseerde oud-Indiëgangsters een bijeenkomst belegd om "van gedachten te wisselen over de rechten van de Indiëgangsters." Dat was voor ons een mooie gelegenheid om de VOMI te pousieren.

Dat gebeurde dan ook, en hoe deze bijeenkomst verder verliep was kort daarna te lezen in meerdere kranten uit de wijde omgeving, zoals in de Gelderland van 12 oktober.

Oosterbeek, 15 oktober 1991

Met in totaal rond 30 "man", voornamelijk uit de kring Arnhem, werd een bezoek gebracht aan het Airborne-museum in Oosterbeek. Voor velen leefde de maquette, foto's documenta-

tie en wat er niet allemaal te zien was in dit voormalige tijdelijke hoofdkwartier van de 1e Britse Airborne-divisie. Je hoorde dan ook geregeld commentaar: "joh, kijk eens, dat was..." het was zonder meer opvallend hoeveel er na 47 jaar nog herkend werd. Momenten van toen herleefden nu.

Voordat we naar het museum gingen verzamelden we ons in café Hartenstein, waar onze voorzitter, Harry van Tuil, de aanwezigen toesprak. Na het museum-bezoek konden we in het café nog enige tijd ongedwongen samen zijn.

Groesbeek, 29 oktober 1991

Onze penningmeester keek bezorgd: de zaal de Oude Molen stroomde rond twee uur vol met leden. Eerst na afloop van deze wel zeer geslaagde middag klaarde zijn gezicht op.

Een 70-tal stoelen waren bezet, toen onze voorzitter in zijn welkomstwoord zich verheugd uitliet over deze grote opkomst en het een en ander over de VOMI-activiteiten en plannen vertelde. Vervolgens ging het naar het Bevrijdingsmuseum op 5 minuten loopafstand. Eerst werden we de filmzaal ingeloodst, waar de geschiedenis van 1937 tot 1944 in een 15-minuten durend filmoverzicht werd weergegeven. Vervolgens werden we in 2 groepen verdeeld, de eerste begon met de maquette, waar een exact verslag werd weergegeven van de slag om Nijmegen, terwijl de tweede groep werd rondgeleid. Imponerend was de kapel met de registers van alle gesneuvelden, niet alleen militairen uit Engeland, Amerika, Schotland, maar eveneens mannen van de Prinses Irene Brigade en het Regiment Stoottroepen.

Wijchen, 16 november 1991

We zijn ook druk in de weer een ontspannings- en ontmoetingsbijeenkomst te organiseren voor oud-militaire Indiëgangsters, beter gezegd: een propagandamiddag voor alle niet-georganiseerde Sobats. Via de pers en TV-kabelnetten in Wijchen en wijde omgeving heeft het organisatie-comité oproepen doen uitgaan onder neutrale vlag. Vanuit de actieve VOMI-luchtbuksschietsters van de kring Wijchen zijn enkele leden druk doende "iets" in te studeren. In de volgende Sobat kunnen we verslag uitbrengen van deze middag, die we met een zekere spanning tegemoet zien.

5-Jaar VOMI-Rivierenland

In april 1992 bestaat onze afdeling 5 jaar, het eerste lustrum. We zijn nu al aan het brainstormen hoe en waar we dit met alle leden en donateurs van de

Afd. Rivierenland zullen vieren. Ideeën van leden zijn daarbij van harte welkom, die worden graag schriftelijk tegemoetgezien bij onze secretaris, dhr. R.W. Gosselink, Kronenburgsingel 785, 6831 GP Arnhem.

(Idee van de redactie: Bezoek Delft Leermuseum)

Roermond-herdenking

Het is triest het te moeten constateren: er was dit jaar te weinig belangstelling om gezamenlijk een bus te charteren. Eens per jaar herdenken we al onze gevallen kameraden, die hun leven gaven, waardoor wellicht wij het leven behielden. Laten we dit voor ogen houden en volgend jaar september tonen dat we hen niet vergeten zijn!

Afdeling Overijssel

Bentelo

Onze start in Bentelo was meteen raak. Onze oud-Indiëganger Spoolder, eigenaar van "De Hagmöl", had de zaal vol. Jack de Wit draaide enkele voor ons nieuw maar toch oude films uit het Indië van "toen". Uit de reacties en uit de opbrengst van de verloting bleek dat het een zeer geslaagde middag is geweest. Ook blijkt dat de maten de weg naar de veteranen-organisaties weten te vinden en inzien dat we met zijn allen een vuist kunnen maken. In Bentelo hebben we weer een aantal nieuwe leden ingeschreven en het kan niet missen dat we dit jaar het 300ste lid inschrijven.

Saasveld

Het programma voor deze middag was voor de V.O.M.I. afd. Overijssel nieuw. Deze keer hadden we een spreker op de rol en daarna een film. De heer J. van Houwelingen, oudstaatssecretaris zoals hij ons vele malen heeft voorgehouden, is lid van de vaste commissie voor defensie en heeft als zodanig het gevoerde en nog te voeren veteranenbeleid uiteengezet. We kunnen niet ontkennen dat het veteranenbeleid de laatste jaren echt in de lift zit. Het rapport, dat de heer van der Mey enkele jaren terug op het bureau van de toenmalige minister van defensie - de heer van Eekelen - heeft gelegd, heeft veel teweeg gebracht. Dat bleek ook uit de vele en vaak moeilijke vragen die op de heer van Houwelingen werden afgevuurd. Verschillende bleken zelfs te moeilijk en de spreker heeft ons toegezegd het resultaat van zijn onderzoek in de "Sobat" te zullen publiceren.

Politici zijn vaak lang van stof dat bleek ook deze middag. Het geduld van de heer Bijsmans, hoofd afdeling

Voorlichting Oorlogsgravenstichting, werd zwaar op de proef gesteld. Onze voorzitter moest de zaak kappen anders hadden we de film "een stad van meer dan 200.000 doden" niet gezien. Onze jongens worden niet vergeten.

Luchtbasis Twente

Op 12 november j.l. stond onze 2e groep van honderd deelnemers voor de poort van de luchtbasis Twente. Allen werden ontvangen in de cantine "Noabershop" met een kop koffie met cake en het inleidend praatje van de adjudant Heeregrave alvorens in de 2 bussen te stappen voor de excursie over de basis. Ik zal niet verder uitwijden maar kan namens allen verklaren dat de rijsttafel "terlaloë bagoes" was. In het volgend nummer komen we op dit bezoek terug.

Agenda

Noteert u de datums en plaats van onze komende bijeenkomsten:

10 December 1991 café-restaurant Mulder, Gramsbergerweg 68 te Baalder (bij Hardenberg).

17 Januari 1992 Streekcentrum "De Wielewaal", Scheerwolde.

De bijeenkomsten beginnen om 14.00 uur en u krijgt bericht toegezonden.

Daar deze Sobat tegen de feestdagen in december zal verschijnen wil het bestuur van de V.O.M.I., afdeling Overijssel, van de gelegenheid gebruik maken u allen Prettige Kerstdagen, een goede jaarwisseling en een voorspoedig 1992 toe te wensen.

Afdeling Zeeland

De Herdenking in Roermond was weer indrukwekkend; jammer dat de meeste oud-strijders weer moesten staan. Het wordt hoog tijd dat het organiserend comité hier eens echt aandacht aan gaat besteden. Hoewel de bussen uit Zeeland niet vol waren, is de reis toch een groot succes geworden. Op de terugreis hebben we genoten van een gezamenlijke maaltijd in de Wouwse Tol. Zeer zeker voor herhaling vatbaar en de thuisblijvers hebben heel wat gemist. We hopen volgend jaar op een grotere deelname.

We verwelkomen de volgende nieuwe leden: J. v. Doeselaar, Axel, W. Engels, St. Laureins (België), D. Hoekstra, Terneuzen, L. Kay, Terneuzen, A. Kayser, Terneuzen en B. Meyer, Terneuzen.

Het Draaginsigne Gewonden is in onze afdeling inmiddels uitgereikt aan: C. Korstanje, uitgereikt door de burgemeester van Goes op 23-9-91. A. Inghels, uitgereikt door de burgemeester van Sas van Gent op 16-10-91. F. Meij-

ler en F. Smoorenburg door Z.K.H. Prins Bernhard uitgereikt op 23 oktober in Paleis Soestdijk, J. Winter, uitgereikt door de Brig. Commandant Kon. Marechaussee te Terneuzen op 12 november.

Het bestuur feliciteert hen allen met de onderscheiding!

Binnenkort ontvangen alle leden het winterprogramma (film/contactmiddag) alle bijeenkomsten zijn gepland om 14.00 uur.

Ter gelegenheid van 'ons 5-jarig bestaan (voorjaar 1992) is het plan opgevat om dat feestelijk te vieren tijdens de jaarvergadering, die zal worden gehouden in Goes. Na de jaarvergadering zal er aan alle aanwezige leden met partner een diner worden aangeboden. Nadere bijzonderheden over deze jaarvergadering/diner worden u nog toegestuurd. Wij hopen u allen te mogen ontmoeten op de film/contactmiddagen en natuurlijk op de feestelijke jaarvergadering.

F.J.F. Smoorenburg

Herdenkingskruis Meppel

Met de onthulling van een herdenkingskruis in het bijzijn van de familie Timmers en Zwiers werden twee Sobats herdacht te Meppel alwaar in het bijzijn van ruim honderd belangstellenden op de begraafplaats aan de Zomerdijk te Meppel een minuut stilte in acht werd genomen voor de stadgenoten J.J. Timmers en W. Zwiers, beiden gesneuveld in het v.m. Ned. Indië.

Zij hebben onder bijzonder zware omstandigheden hun werk gedaan. "Lang en ver van huis" zo sprak burgemeester Tjaberings. Joop Timmers sneuvelde op 19 april 1947 tijdens een patrouille, terwijl hij opweg was naar een gewonde kapitein der Mariniers om hem als verpleger hulp te verlenen. Op weg daar naar toe werd hij dodelijk getroffen. Timmers was 24 jaar en gehuwd. Willem Zwiers was 21 jaar toen hij ver van huis overleed. Het herdenkingskruis geplaatst tegenover het oorlogsmonument wordt door de gemeente onderhouden en zal jaarlijks gedurende de stille tocht op 4 mei in de route worden opgenomen.

In de Meppeler Courant werd aan deze plechtigheid ruime aandacht besteed en door verschillende bestuursleden van de afdeling gesproken mede in tegenwoordigheid van de landelijk voorzitter de heer J. Dijkema. Het initiatief voor de oprichting van dit Herdenkingskruis werd enkele jaren geleden genomen door de Vomi, regio Meppel en omstreken.

IN MEMORIAM

Met groot respect en in gepaste stilte brengen wij een laatste Eresaluut aan;

A. de Vries,	Klazienaveen
H. Palmus,	Emmen
P. Links,	Dordrecht
P.A.H. Loo,	Apeldoorn
S. van den Berg,	Zwijndrecht
D. Langedijk,	Elburg
H. Struik,	Deurne
C.C. Huizinga,	Amersfoort
J. v.d. Weide,	Hollandseveld
G. Buys,	De Lier
W.F. Klop,	Hardinxveld-Giessendam
Jos Prins,	Vaassen
W.P. Enthoven,	Willemstad
O. Kubbenga,	Nederhorst
	Den Berg
IJ. Gruis,	Den Haag

Dat zij mogen rusten in vrede. En namens de Vomi ons welgemeend medeleven met alle nabestaanden. En dat u allen de juiste kracht en moed mogen vinden dit verlies te dragen.

V.B.

*Soms als ik aan jou denk mijn vrind,
dan is er een gevoel van vrede.
Alsof er iets is teruggekeerd,
vanuit een ver verleden.*

*Steeds heel voorzichtig komt het weer,
van het leven toen met jou.
Dat laat ik nooit meer schieten,
dat is wat ik behouw.*

*Wat de toekomst ook zal zijn mijn
vrinden,
ons verbonden zijn in vriendschap.
Kan niemand meer ontbinden.*

J.J. van Breukelen.

Afdeling Drenthe

Het jaar 1991 zit er bijna weer op. Wat terug mijnerend over wat er allemaal in V.O.M.I. verband heeft plaats gehad, komen we heel wat tegen. Het is niet allemaal even gemakkelijk geweest in het afd. bestuur en ook de regio-besturen kunnen daarover meepraten. Maar ook vele "ups" zijn er geweest. Alles optellend is er toch alle reden om met een gerust hart als V.O.M.I. Drenthe de drempel naar 1992 te nemen.

Het moet ook allemaal niet van een leien dakje gaan, denken we dan maar weer. Je sukkelst dan zo maar in slaap en daar hebben wij V.O.M.I. mensen toch beslist geen tijd voor. De tijd dringt voor ons. Er moet nog heel wat werk verzet worden om de V.O.M.I. te brengen, waar we haar als vereniging graag willen hebben. Leden, aan u de taak de besturen goed wakker te houden door uw aanwezigheid en inbreng op de bijeenkomsten. Wij moeten als oudIndiëgangers nog veel meer erkenning. Daarom met elkaar de schouders er onder houden. Het zal beslist helpen!

Namens het afd. bestuur en alle regio-besturen een "Gelukkig Kerstfeest en een heel voorspoedig 1992."

Als vanzelf denken we aan de families die man en vader hebben moeten missen in het afgelopen jaar. Loop er nog eens binnen vrienden, als het bij u in de buurt is. We zijn het verplicht aan hen die heen gingen.

We zouden nog even terug kunnen kijken naar een hoogtepunt in Drenthe. "Veteranendag Havelte." Een prachtige dag geweest toch. Er zal wel een schoonheidsfoutje aangekleefd hebben, maar die proberen we een volgende keer dan wel weg te poetsen. Ergens in dit nummer vindt u een uitgebreid verslag.

Regio Meppel kan terug zien op een stijlvolle onthulling van een herdenkingskruis voor twee Meppelder jongens. Zoiets dwingt bij de gewone burger respect af voor de oud Indië-ganger, denken wij. Elders in dit blad ook daar een verslag van.

Regio Hoogeveen is nog bezig met het bewerkstelligen van een monument en ook de regio Emmen is zover dat men kan zeggen, het monument komt er. Vrienden, de regio's gaan weer verder met hun gezellige bijeenkomsten en het afd. bestuur kijkt wel weer wat erop haar afkomt.

J. Plat

Afdeling Groningen

Op 26 oktober 1991 waren slechts 9 leden van de afdeling bijeen op de verga-

dering te Veendam, waaronder 3 bestuursleden. Voorzitter van Stigt betreunde het dat op deze belangrijke vergadering slechts 9 personen aanwezig waren. Behoudens een enkele aanmerking werd het jaarverslag over 1990 goedgekeurd waarna de penningmeester kon vermelden dat een batig saldo van 1990 (f 31,40) een jaar later gunstiger was dankzij een bijdrage van het bestuur Arnhem. De kascommissie keurde het verslag goed, de penningmeester werd decharge verleend door de kascommissie, de heren Buist en Munneke. Het bestuur van de afdeling Groningen besloot om hen moverende redenen af te treden en stelden zich niet herkiesbaar.

Nieuwe kandidaten stelden zich niet ter beschikking waarbij de heer Heres middels een brief kenbaar had gemaakt dat hij het vertrek van het bestuur betreunde en hij het zeer op prijs zou stellen dat de afdeling Groningen zal blijven bestaan.

Besloten werd dat de heer Henk Volders voorlopig als contactpersoon zal optreden tot de zaak goed is afgewerkt, ook financieel. Door hem zal overleg plaatsvinden met het bestuur van de afdeling Drenthe en het bestuur Arnhem.

H. Volders

Redactie "Sobat" betreunt het aftreden van het bestuur maar wil langs deze weg bedanken voor de medewerking die dit bestuur in het verleden heeft gegeven om de afdeling in stand te houden onder "buitengewone" en "moeilijke" omstandigheden. De afdelingsleden als zodanig zullen worden opgevangen door tussenkomst van de afdeling Drenthe. Ons rest slechts de taak om aan die leden een oproep te doen om zich te melden voor een bestuursfunctie voor Groningen.

J.P.C.

Afdeling Friesland

Friezen, is dit een begin? Of lopen we te hard van stapel? Het moet toch mogelijk zijn wat meer verband tussen de V.O.M.I. leden in Friesland te krijgen.

Het is mogelijk als een regio met de afd. Drenthe mee te lopen, maar als we er wat van maken met elkaar kan er ook een zelfstandige afdeling geformeerd worden. Voor de Friezen die op de "Veteranendag" in Havelte geweest zijn moet dit toch geen probleem zijn.

Wat willen we?

Neem eens contact op met H. Bokhorst Corneliusstraat 11, 8602 VA Sneek, tel 05150-15942.

Afdeling Oost Brabant

Op 7 november j.l. hield onze Afdeling, t.b.v. de oud militairen welke wonen in de rayons 's-Hertogenbosch-Veghel-Oss-Uden-Deurne-Helmond een grote bijeenkomst in de zaal van dhr. Fr. v.d. Kerkhof te Keldonk.

De belangstelling was groot. Het moet voor dhr. Lentz T. een voldoening zijn geweest om voor zo'n volle zaal een spreekbeurt te houden over het onderwerp "Wat ons beweegt".

De uitleg over pensioen achterstallig soldij en dergelijke werkte zo verhelderend dat zich spontaan veel nieuwe leden aanmelden om lid te worden van de VOMI.

De films welke werden vertoond vonden men zeer goed, jammer dat dit programma moest worden ingekort, onze excuses.

Na de verloting werd deze zeer geslaagde bijeenkomst gesloten.

Dank aan de zaalhouder, die deze gratis ter beschikking stelde. De gezamenlijke besturen van West en Oost Brabant kwamen op 12 november j.l. bijeen te Bostel. Er werd van gedachten gewisseld over de gang van zaken na de splitsing van Noord Brabant in twee afdelingen. Men vond dat de contacten met de leden beter werkt en het aantal leden in beide afdelingen groeiende is.

De e.v. bijeenkomst voor oud militairen wonende in het gebied tussen Eindhoven en Weert zal in het begin 1992 plaats vinden.

Afdeling Oost-Brabant roept alle oud Indië militairen op bijeen te komen op donderdag 23 januari 1992 in het Cafe Restaurant "De Valk", Dorpstraat 36 te Soerendonk. Aanvang 13.00 uur. Nadere mededelingen volgen via de media, o.a. kabel TV.

Bij voorbaat hartelijk dank voor de te nemen moeite en met vriendelijke groeten.

A.J. v.d. Wetering

"Sobat" verschijnt in 1992 in de weken 9-17-25-33-41 en 49. De afdelingen worden verzocht hun inzending te beperken tot 1 getypt blad A-4 met dubbele space tussenuimte wegens chronisch plaatsgebrek. Bij voorbaat dank voor uw medewerking.

Veteranendag Havelte

Het was een goed initiatief, dat ons bestuur had genomen om voor onze afdeling een veteranendag te organiseren in de Johannes Postkazerne te Havelte op vrijdag 18 oktober 1991.

Veel werk werd verricht om deze dag in goede banen te leiden, waarvoor met name het secretariaat hulde verdient. Daags voor deze dag waaide een zware storm over Nederland; de regen kletterde in vele buien neer en de weersvoorzichten waren niet erg opbeurend.

Met grote zorg werd dan ook de morgen tegemoet gezien. Immers ruim 350 dames en heren hadden zich voor deze dag aangemeld.

Wie schetst onze vreugde toen 's morgens bij aankomst in de kazerne de zon doorbrak en de storm enigszins was geluwd.

Om half tien kwamen de eerste bezoekers reeds binnen en toen onze voorzitter om 11.00 uur zijn openingswoord kon beginnen waren alle stoelen in de manschappenkantine bezet en moesten zelfs enkelen genoeg nemen met een staanplaats.

Ook uit Friesland en Groningen waren enkel sobats met hun echtgenoten aanwezig. De kantine was gezellig aangekleed, de zon scheen en de stemming zat er meteen goed in. Onze voorzitter begon zijn openingswoord met alle medewerkers van de kazerne hartelijk te danken. Zij hebben het ons mogelijk gemaakt, dat zovele leden en hun dames deze dag in havelte konden doorbrengen.

Ook onze landelijke voorzitter, de heer J. Dijkema alsmede de heren J. de Wit en J.P.C. Rausch werden hartelijk welkom geheten.

Hierna ging spreker nader in op de achter ons liggende gebeurtenissen, het scheppen van een beter veteranenbeleid en het werk van onze sociale commissie. Moeizaam, langzaam, soms te langzaam, doch stapje voor stapje komen we verder. Vijf jaren os onze vereniging nu bezig en terugziende mogen we concluderen, dat door het vele werk, dat gedaan is er resultaten zijn bereikt al zijn we er nog niet.

Hierna gingen we naar de nabijgelegen filmzaal, waar een film vertoond werd over de Nederlandse militairen in Libanon.

Om 12.00 uur stonden de broodjes met koffie klaar, waarna door de film-

dienst van de Vomi in twee voorstellingen de film "Lingadjatti" werd vertoond.

Tevens was er gelegenheid op het oefenterrein een show van militaire wapens en voertuigen te zien. Hiervan werd door praktisch alle aanwezigen gebruik gemaakt. Vooral de mannen lieten zich uitvoerig informeren hoe men tegenwoordig - onder meer zoals ook gebruikt in de Golfoorlog - op een bepaalde wijze vijandelijke tanks kan uitschakelen.

Na een zeer gezellig samenzijn in de kantine, waar de consumpties erg goedkoop waren, werd de eetzaal opgezocht, waar we getraceerd werden op een voortreffelijke nasi-maaltijd met toebehoren.

Na nog een slotwoord waren we gekomen aan het einde van een schitterende dag, die zeker voor herhaling vatbaar is.

Dat de kelen deze dag dorstig waren moge blijken uit het feit, dat totaal 3416 consumpties, koffie en/of thee werden gebruikt.

vd

Voor dat beide artilleristen hun stukken op de redactie richten een foutje herstellen:

3-12 R.V.A. behoorde tot de 3e Infanterie Brigade van de 7 December Divisie en 8 V.A. was een ondersteunings-eenheid voor Lichte Infanterie Bataljons en het K.N.I.L. 4 t/m 7 V.A. waren O.V.W.ers 8 en 9 V.A. dienstplichtigen.

Ze konden allemaal evengoed schieten voor de rest heren secretarissen, hier zijn jullie adressen.

3-12 R.V.A.
secretariaat:
Eikenstraat 25
5922 CB Venlo
tel. 077-827510

8 V.A.
secretariaat:
Liszstraat 117
2551 TC Den Haag
tel. 070-3976413

8 V.A.

Helemaal juist is: R.V.A. betekent Regiment Veld Artillerie
8 A.V.A. is Afdeling Veld Artillerie.
Per afdeling 2 Batterijen.
Indien gericht* VUUR!

Afdeling Veluwe

Op vrijdag 20 september 1991 begaven we ons naar Ermelo, waar in de Generaal Spoorkazerne de 2e Veluwe Veteranendag werd georganiseerd.

Zustervereniging "de Valouwe" had ditmaal de organisatie en het bleek uit de opkomst wel dat een en ander zeer in de smaak viel. Voorzitter Oosterhof heette, na het nuttigen van koffie met cake, allen welkom en gaf het woord aan Luitenant-Kolonel Norman van der Dussen die ons een gezellige middag wenste.

De organisatie onder leiding van 1e Lt. Keus moeten we mede namens de leden van de VOMI - De Veluwe van harte bedanken voor de goede ontvangst en verzorging.

De heer Ter Horst van de Oorlogsgravenstichting gaf hierna een duidelijke uitleg van werkwijze en omvang van de activiteiten in Thailand en Indonesië voor onze gevallen collega's. E.e.a. ging vergezeld van dia's van de verschillende erevelden.

Terwijl in een zijzaal nog dia's en films werden vertoond over de tropen, haalde menigeen, onder het genot van een drankje, oude herinneringen op.

Steeds weer blijkt ons welk een behoefte er is aan zulke bijeenkomsten en welk een sociale functie ze vervullen. Na een grandioze indische maaltijd en een afsluiting van de dag bij het Generaal Spoormonument werd deze dag beëindigd.

Ons past een dankwoord aan alle medewerkers voor deze gezellige dag.
H.J. Riemsdijk

V.O.M.I.

*Met herkenning begint erkenning!
Draagt daarom ons embleem bij alle Vomi gelegenheden.*

** de borstemblemen zijn weer besteld en ook de nieuwe dassen komen weer.*

** tevens komen er meerdere artikelen met ons verenigings embleem erop en u weet toch dat de geringe winst welke daarop gemaakt wordt bestemd is voor het Fonds Sociale Zorg.*

fonds
sociale
zorg
VOMI

** over het juiste assortiment wordt u zo spoedig mogelijk ingelicht.*

** denkt u ook eens aan de postzegels, de veilingopbrengst hiervan is altijd een welkome aanvulling op het budget van het Fonds. Stuurt u zoveel mogelijk naar: Mw. J.M. Holewijn, 13 de Goede Hoop, 2021 AP Haarlem, tel. 023-256616*

V.B.

Groningen

H. Volders
20 Nederlandlaan
9501 CC Stadskanaal
tel. 05990 - 14670

Overijssel

J. Timmer
28 Valeriusstraat
7604 CP Almelo
tel. 05480 - 18438

Drenthe

W. Veerman
119 Gravenlanden
9407 JB Assen
tel. 05920 - 41733

Veluwe

H.J. Riemstijk
268 Vuurdoornstraat
8171 XB Vaassen
tel. 05788 - 3182

Rivierland

G.W. Soeteskouw
26 Gerststraat
8617 CH Bergharen
tel. 08873 - 1985

Oost Nederland

J. Bakker
25 Schoolstraat
7471 WS Goor
tel. 05470 - 74574

Brabant Oost

N. den Hollander
218 Staringstraat
5343 GL Oss
tel. 04120 - 25109

Brabant West

G. Offerman
27 Susannahonk
4707 WN Roosendaal
tel. 01650 - 36343

Utrecht

W.I. Scholten
99 Comeniuslaan
3706 XD Zeist
tel. 03404 - 56838

Zuid Holland Noord

F. van der Meer
118 Londenstraat
2711 DE Zoetermeer
tel. 079 - 415046

Zuid Holland Zuid

J.H. van Breugel
167D Rotterdamseweg
3332 AG Zwijndrecht

Noord Holland

J. Harmsen
26 Egelantierlaan
2015 KJ Haarlem
tel. 023 - 240010

Onze Sociale Commissarissen

U vraagt zich af wat de vereniging voor U kunt doen. Prima! Maar vraagt U zichzelf ook wel eens af wat U voor de Vereniging kunt doen? En geloof me U kunt erg veel doen!

Flevoland

F.H.A.M. Frantzen
13 Overgriend
1366 AE Almere
tel. 03240 - 18972

Zeeland

W. Elsveld
22 Riembrandtlaan
4532 HR Terneuzen
tel. 01150 - 14911 / 84236

Beheerder Fonds Sociale Zorg

J.G. Huigen
60 Beemd Gras
2804 NV Gouda
tel. 01820 - 33330

Propaganda Fonds Sociale Zorg

Mw. J.M. Holewijn
13 de Goede Hoop
2021 AP Haarlem
tel. 023 - 258616

Coördinatrice / secretaresse

Mw. A.W. Zantinge - Edens
31 van Sandickstraat
7711 HW Nieuweusen

Voorzitter

Victor C. Bridé
117 van Nijenrodestraat
2587 RL 's-Gravenhage
tel. 070 - 3280158

Spaart s.v.p. alle soorten postzegels, gebruikt of ongebruikt voor het Fonds Sociale Zorg en stuurt ze naar Mw. Holewijn te Haarlem. Merci.

V.B.

DOELSTELLINGEN

Behartigen van ideële, materiële en immateriële belangen van de oud militairen Indië- en Nieuw Guineagangers die bij de Nederlandse strijdkrachten in het voormalig Ned. Oost Indië, thans Indonesië hebben gediend.

Behartigen van de belangen van hun weduwe en wezen alsook van de nagelaten betrekkingen van hen die als direct gevolg van militaire dienstverrichtingen om het leven kwamen of van hen, die tengevolge van dienstverrichtingen invalide werden.

Herdenken van hen die gevallen zijn tijdens militaire dienstverrichtingen alsmede van hen, die tijdens of ten gevolge van internering, krijgsgevangenschap, ziekte of ongevallen in of door de militaire dienst zijn overleden. De vereniging tracht het gestelde doel, los van elke partijpolitieke richting, levensovertuiging of religie te verwezenlijken.

De vereniging staat open voor samenwerking, onder behoud van onafhankelijkheid, met verenigingen die zich op overeenkomstig terrein als de V.O.M.I. bewegen en aanverwante doelstellingen nastreven.

Het bestuur is van mening dat de V.O.M.I. open moet staan voor allen die gediend hebben bij de Nederlandse strijdkrachten in het voormalig Nederlands Oost Indië, thans Indonesië met toepassing van de bovengenoemde doelstellingen.

Lidmaatschap

- a. Een ieder die in het voormalig Ned. Oost Indië/Indonesië in Nederlandse militaire dienst is geweest.
- b. Weduwe van militairen die aan het bovenstaande onder a voldoen.